

REALITĂȚEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATĂ

Abonamente: Po un an 300 lei; pe jumătate an 160 lei;
pe trei luni 85 lei.

Editor și Redactor: J. B. Sima
Apare totdeauna Dumineca

Redacția și Administrația:
Cluj, Str. Regina Maria 36.

ACTUALITĂȚILE SĂPTĂMÂNII



COOLIDGE VORBEȘTE PIELOR ROȘII

Președintele Statelor Unite Coolidge, vorbește într-o adunare, cu auditoriul format, în special, de indieni, cărora dânsul li s'a adresat cu cuvintele „copii și frați”.



CONGRESUL AVOCAȚILOR LA CONSTANȚA

Săptămâna trecută s'a ținut la Constanța un congres al avocaților din toată țara, la care au participat și d. Stelian Popescu, ministrul Justiției. În fotografia noastră, în mijloc d. Stelian Popescu, la stânga sa d. avocat Dem. Dobrescu, președintele uniunii avocaților.

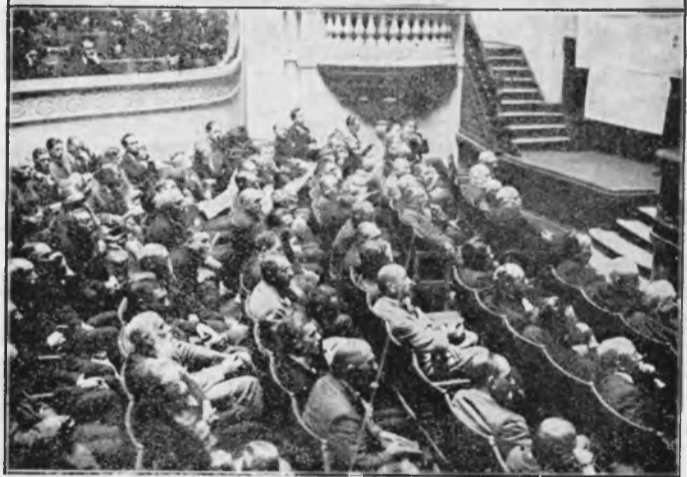


CONGRESUL GEOLOGIC AL ASOCIAȚIEI CARPATICE

DUMINACA trecută s'a ținut la București, în amfiteatrul fundației universitare Carol I, un congres al asociației Carpatice. Această asociație a luat ființă după război din inițiativa geologilor, din regiunea Carpaților—polonezi, români, jugoslavi și cehoslovaci. Primul congres al asociației s'a ținut acum doi ani la Varșovia.

La congresul din București comitetul român de organizare a invitat un mare număr de savanți geologi din celelalte țări.

În zilele săptămânii următoare deschiderii congresului geologiei au făcut excursiuni pe Valea Prahovei: la Ploiești, Vălenii de Munte, Moreni, Câmpina, Sinaia trecând apoi la Brașov spre Tușnad și Gheorgheni. Dela Gheorgheni geologii au fost la Borsec, la Tulgheș, la Bicăz, la Piatra și la Gărcina. Ilustrațiile noastre reprezintă adunarea festivă a congresului geologic și pe membrii congresului la eșiera dela Fundația Carol I. În față d. prof. Mrazec, ministrul de industrie și comerț.



UN GRUP DE STUDENȚI AI ACADEMIEI COMERCIALE DIN CLUJ, AU FĂCUT, VARA ACEASTA O EXCURSIE ÎN ITALIA.

Ilustrațiile noastre reprezintă pe excursioniștii la Palatul Dogilor în Veneția și colina Palatin la Roma.

sebește într-un nimic de cea din fântâni, nu ne prea vine a crede că s'ar putea lecu alte boale decât

cele nervoase. Ilustrația noastră arată fântâna dela Smeeni în vreme ce suferinzii iau apă dintr'însa și

închinarea în fața crucilor și locurilor ridicată în jurul fântânii.

FANTANA DELA SMEENI

FĂRĂ îndoială că sugestia are mare importanță în tămăduirea boalelor.

În apropiere de Buzău lângă satul Smeeni se găsește o fântână pe care fama publică—de unde până unde—a scos-o a-tot-lecuitoare de boale. Zvonul despre apa sfântă a fân-

tânii din Smeeni s'a răspândit cu injeala fulgerului și mai ales Lunea, Miercurea și Vinerea vizitatorii formează un adevărat pelerinaj. Să și tămăduiesc, cei cari cred în puterea binefăcătoare a apei, mai ales paralizicii și nervoșii. Se spune că s'ar fi tămăduit și orbi, dar întrucât analiza apei a arătat că nu se deo-

REALITATEA FOAIE SĂPTĂMĂNALĂ ILLUSTRATĂ

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
Cluj—str. Regina Maria Nr. 36—Cluj

La București: Calea Victoriei 39.
Telefon 63—92

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an întreg Lei 300
Pe o jumătate de an „ 160
Pe trei luni „ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America \$3
Jugoslavia și Cehoslovacia Lei 400

Editor și Redactor: J. B. SIMA

DUMINECĂ, 18 SEPTEMBRIE, 1927

Jocul de cărți

Multe milioane s'au sustras din casa Statului, de către fostul Director al Monitorului Oficial, Fălcoianu, ca să fie pierdute prin Cluj-buri, la jocul de cărți. În fața mesei verzi, nu s'a întrebat nimeni de unde are, un slujbaș cu o leafă modestă, sume enorme de pierdut. În fața mesei verzi, fiecare e cuprins de dorința arzătoare de câștig, și nimănui nu-i pasă de unde și cum își procură, cel cu care joacă, banii.

* * *

Cum trebuie să privim jocul de cărți?

La drept vorbind omului nu-i trebuie în mod imperios această distracție, spre a omori timpul, pentru că un om adevărat nu poate fi chinuit de plictiseală. Nesecatul izvor de cunoștințe e la îndemâna tuturor, iar dorința minunată cu care a fost inzestrat omul, de a voi să știe tot mai mult și de a ajuta pe alții în pătrunderea tainelor necunoscutului, e suficientă ca să ocupe timpul întreg, chiar după ce îndatoririle cealalte au fost satisfăcute.

Printre oameni, unii își cresc copiii spunându-le că jocul de cărți e lucrul dracului, alții — fiindcă ei singuri au patima jocului — sunt mult mai îngăduitori. Dar jocul de cărți, mai ales în orașele de provincie, este atât de răspândit, încât s'ar cuveni să cercetăm argumentele pentru și împotriva acestei... distracții.

Am cercetat biblioteca spre a cunoaște istoria jocului de cărți, și am aflat aci că originea sa e foarte veche și că e un obicei luat din răsărit, dela păgâni. Nu se găsește nicăieri pomenit că vre-un popor creștin, ar fi inventat un joc de cărți. În timpurile moderne, popoarele europene au modificat și au variat jocul de cărți, dar nici unul din aceste popoare nu l-a inventat.

În Europa, cărțile de joc au apărut pentru prima oară la sfârșitul veacului al XIV-lea, la început, ca un mijloc de distracție pentru regi și împărați. Clericii francezi s'au bucurat mult de acetse cărți de joc, până când un sinod, ținut în anul 1404, socotindu-le ca o unealtă diavolească de învrăjpire și ceartă, de trezire a patimilor, le-a oprit cu desăvârșire.

Imaginile de pe cărți s'au schimbat adesea. În primele timpuri, pe cărți se găseau chipurile regilor, reginelor și ale papilor, iar mai târziu, după revoluția franceză, s'au imprimat pe ele chipurile oamenilor de frunte ale republicelor. Astfel pe cărțile Americane au fost la Fayette, Washington, Adam, Franklin etc. Mai în urmă, cărțile de joc au avut iarăși imagini sau ale șefilor de trib indieni sau ale împăraților, regilor și reginelor.

Annual se cheltuiesc sume enorme pentru imprimarea acestor cărți și mai mulți bani pentru cumpărarea lor, chiar în vremurile de sărăcie mare.

Istoria jocului de cărți arată că s'au prăpădit averi multe în jocul

de cărți, că s'a irosit un timp prețios și că s'au neglijat îndatoriri de seamă. (Nu se vorbește oare că, la noi, la începutul războiului, un general comandant, stătea la Club, să joace cărți, în vreme ce dușmanii izbutiseră să rupă, într'un loc, frontul nostru?)

Și pe lângă acestea, mai presus de toate câtă durere pricinuită inimilor cinstite?

Pasiunea jocului de cărți cuprinde pe unii în așa hal, încât devine o curată nebunie. Sunt oameni, cari au jucat zile și nopți întregi rămânând fără intrerupere în fața mesei verzi.

Zădarnic s'a străduit uneori legea să interzică acest mod de a-și pierde timpul, pentru că jocul oprit devine și mai intensiv în ascuns. Și la noi jocul de cărți este îngăduit și nu se îngăduie, decât în anumite localuri, în cercuri așa zise

restrânse. Aceasta n'a împiedecat însă pe Fălcoianu să se nimiciască pe dânsul moral, să se păgubiască statul cu o av. întreagă, și să țarască în prăpaș. și pe subdirectorul Monitorului Oficial, care s'a sinucis.

Care sunt roadele jocului de cărți? Câștigă oare o. l mai multă inteligență, mai mare știință, mai profunde sentimente, datoriei, mai mare sete de dr. sau mai multă iubire pentru semenii săi? Există în jocul de cărți un singur argument, care să îndreptățiască favorizarea sa?

Jocul de cărți se întemeiază pe un instinct interior al omului: dorința de îmbogățire grabnică, fără muncă, fără oboseală; este întemeiat pe dorința de risc nesănătos și pe cupiditatea oamenilor.

BULETIN SĂPTĂMĂNAL

NEDIBĂCIA cu care țara noastră a fost condusă, din punct de vedere economic, după război, fraudele de tot felul, mari și mici, întârzierea în schimbul coroanelor și al rublelor, bonurile de tezaur, împărțite oricui a vrut, depozitele dintre politicieni, cari în loc să lucreze cu puteri unite, spre a ajuta țara să iasă din impasul în care o adusesese războiul, cu toate jertfele lui s'au certat mereu, își dau acuma roadele.

În țară, imediat după încheierea păcii, s'a simțit nevoie mare de toate cele necesare vieții. Nu mai erau unelte, oamenii nu aveau haine, nu aveau mașini și duceau lipsă de tot cecece civilizația a pus la dispoziție, traiului de azi.

Spre a se împlini lipsurile, s'a crezut că va fi nevoie de fabrici numeroase, care să se poată desvolta deodată, în țara noastră. Băncile, ademenite de un câștig, care se prevedea a fi foarte mare, s'au abătut dela calea lor obișnuită, și încetând de a mai face adevărate operațiuni de bancă: de a da și a primi bani cu dobândă, s'au slujit de depunerile acționarilor și clienților, spre a le investi în diferite întreprinderi comerciale și industriale. Pentru întreprinderile care atunci luau naștere s'au emis acțiuni, care, tot în vederea unui beneficiu mare, pe care întreprinderile trebuiau să-l producă, se urcau fără rost, până la prețuri de zece și 20 de ori mai mari, decât valoarea lor.

Curând s'a dovedit însă că orice întreprindere omenească și, în primul rând industria, trebuie să aibe o tradiție, ca să poată lucra cu beneficiu, că niciodată câștigurile de început ale fabricilor nu pot fi prea mari, că nevoi interne n'au fost chiar atât de enorme cât s'a socotit și că s'a prea vândut pielea ursului în pădure, socotindu-se câștigurile cari trebuiau să le aducă diferitele întreprinderi. S'a mai adăogat și impozitele, tot mai împovărătoare, pe care statul le-a pus, în primul rând, pe industrie, au contribuit mult și fluctuațiile valutare, și cele mai multe din întreprinderile nou făcute s'au năruit.

Rezultatul a fost în primul rând sărăcirea multor bănci. Cele mari au putut să reziste și, reluând calea veche, a operațiilor obișnuite, cu încetul să se refacă. Altele însă, zădarnic s'au tot sbătut, au ajuns în urmă la faliment.

Pentru că astăzi țărani, pe urma anilor puțin mănoși, pe urma scumpirei vieții și a impozitelor mari, au ajuns și dânsii într'o situație grea și, nu numai că nu mai pot depune bani la bănci, dar și puținii câți îi mai au depuși, se grăbesc să-i scoată, mai ales în Ardeal, băncile

au început să se declare în imposibilitate de plată. Două bănci au dat faliment, o altă bancă mare se află într'o situație din cele mai grele.

Oamenii să fie însă calmi, nu trebuie să se alarmeze nimeni, pentru că dacă acum, s'ar îmbulzi cu toții, la toate băncile, spre a-și scoate depunerile, situația s'ar agrava mai mult și băncile, cari n'ar mai putea plăti, s'ar înmulți peste măsură.

Aviația — cu toate criticile aduse de unii — păsește înainte în mod sigur, tinzând să devină un mijloc de transport și de locomoție întrebuințat, mijloc care să micșoreze distanțele și să strângă legăturile dintre oameni.

Cine ar spune că aeroplanul nu are nici 30 de ani de existență? Parcă mai ieri s'a prăpădit și singurul aviator mare, geniu al sborului Aurel Vlaicu, și de atunci până acum cât progres.

Dela moartea lui Vlaicu sunt 14 ani. Aviatorul român izbutise să treacă Carpații în zbor. Astăzi aviatorii americani au trecut de mai multe ori Oceaunele, Atlantic și Pacific.

Dar după cum trecerea, de azi, a mărilor își cere victimele ei, tot astfel Carpații nu s'au lăsat înfrânți, fără jertfă, și jertfă a căzut aviatorul român.

Dumineca trecută, la Câmpina, a fost sărbătorit acela care făcuse legătura între frați, înainte ca hotarele să se dărâme, acela pentru care granițele erau căzute, înainte ca oamenii politici să le steargă.

D. Prof. Nicolae Iorga a fost prin Ardeal unde a ținut conferințe și astfel a fost și în Cluj. Aci, la Universitate, vorbind despre istoria românilor în Ardeal, d-sa a arătat că românii din aceste ținuturi au avut totdeauna tendința de a se conduce singuri, și a combătut susținerea istoricilor interesați, cum că românii ardeleni ar fi fost robi ungarilor, aduși de aceștia la vînzarea lor din Asia. D. Prof. Iorga a arătat că ungerii s'au bucurat în todeauna de privilegiu și că privilegiile aparțin exclusiv năvălitorilor nou veniți, căci altminteri, fără privilegiu, aceștia nu aveau la ce veni.

China continuă să fie frământată de revoluție. Se petrec acolo lucruri monstruoase, pe care mintea noastră nici nu și-le poate închipui. Săptămâna trecută, pentrucă în orașul Shanghai câțiva soldați, de sub comanda lui Feng-Ju Siang, au fost omorîți, într'o încăerare cu ce-lățenii, orașul întreg a fost înconjurat și toți locuitorii, cam la 80 mii suflete, omorîți. N'au fost cruțați nici copiii din leagăn, nici bătrânii încovoiați de povara anilor.

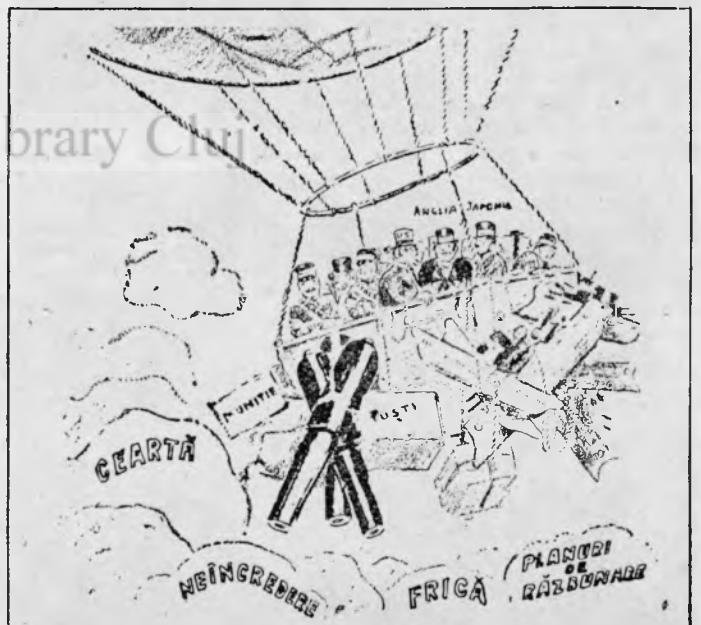


Motto: „Un om mergea în jos dela Ierusalim la Ierichon... și căzu între tâlhari.”—Luca 10.30.



PACEA LA GENEVA

„Și să pogori pacea dela Wilson și căzu între diplomații dela Geneva...”



DE CE NU SE POATE RIDIGA BALONUL PĂCEI

În Balonul Ligii Națiunilor, diplomații Europei încearcă să se înalțe în văzduhul... păcei...



MUSCA SUB ȘEA

OCAZIUNEA—CUM SĂ O PRINZI



Dând există lumea n'au fost atâtea posibilități, atâtea ocazii, câte sunt astăzi. Posibilitatea de a face bine altora, de a sluji nației și țării în care trăiești, și mai presus de toate, de a te ridica PE TINE INSUȚI, făurindu-ți o viață demnă și plină de mulțumire sufletească. Orice însușire, orice capacitate omenească își găsește ocaziunea de a se desvolta.

Omul a cărui însușire mai de seamă este să **MUNCEASCA ÎN TĂCERE** va deveni cu timpul omul tuturor posibilităților. Munca extraordinară săvârșită **FĂRĂ SGOMOT**, de Buffon, pe tărâmul științei, a făcut ca acesta să devină cel mai mare naturalist al lumii, cu excepția poate a lui Cuvier. Și Napoleon, cel care a făcut minuni, a muncit timp de 7 ani, în obscuritate, ca locotenent în armata franceză.

Cele mai multe ocazii spre a ajunge maro așa încât lumea să te cunoască, mii și mii de prilejuri de a săvârși lucrul care să devină temelia solidă a succesului, se găsesc la îndemână și în calea fiecărui om, și pot fi ale **SALE**, dacă știe să deschidă ochii ca să le vadă.

Gei cu adevărat **MERITUOȘI**, le observă la vreme, pun mâna pe dânsule și știu să profite de ele în folosul lor și al semenilor lor. Din păcate, marea **MULȚIME** le trece neobservate și le lasă să se strecoare printre ea.

* * *

Suntem adesea cuprinși de ispita de a nu ne strădui atâtea în viață, de a lua Incurile mai ușor, și a lăsa zilele să treacă cum vor. E atât de lesne de făcut aceasta, e atât de lesne să te lași târît de curentul vremii și acoperit de praful zilelor care curg una după alta, în monotonie.

DAR TOCMĂ CÂND ALȚII LENEVESC, ATUNCI EXISTĂ POSIBILITĂȚILE CELE MAI NUMEROASE PENTRU ACȚIUNE ȘI SUCCES.

Domoala broască țestoasă, din fabula cea veche, a trecut pe lângă iepurele cel iute, tocmai atunci când acesta **DORMIA**, și astfel a câștigat dânsa rămasagul și cursa iuțelii.

Mii de tineri, care ar putea fi asemuiți cu iepurele din fabulă, **DORM**, fără a-și bate prea mult capul cu lucrurile, care în adevăr sunt folositoare și care i-ar porni pe calea succesului în viață, în vreme ce alții, la fel cu răbdătoarea și înțeleanta broască țestoasă, se folosesc de orice ocazie și merg înainte. În urmă „iepurii” noștri sbiază și se întreabă mirați: „Cum a putut broasca aceasta să înainteze atât de mult?”

Din nefericire, față de puținii care-și pun întrebarea: „Ce aş trebui să fac spre a prospera în anul acesta?” se găsesc mii și mii cari să se întrebe: „Cum as putea oare să obțin un pot ușor, unde să nu trebuiască să muncesc decât câteva ore pe zii?”

Sunt puțini acei cari-și dau seama, că pe fiecare dintre noi îl așteaptă un **TIMP DE RĂGAZ**, un timp de odihnă, foarte lung, care începe de atunci când suntem coboriți în groapă.

Viața este timpul acțiunii și nu al planurilor cum poate cineva să **EVITE MUNCA**.

* * *

Mâna care se ridică din apă spre a prinde ocazie este mâna **TA** și a **ORICĂRUI** semen al tău. Punând mâna pe ocazie, atunci când **TREBUIE**, vei ajunge la izbândă.

Cel care nu știe să se slujiască de posibilitățile ce-i sunt oferite, este asemea celui care egata să se înnece și nu știe să se apuce de creanga care-i stă la îndemână.

Lăsându-te să te cufunzi în apele adânci și mo-cirloase înseamnă a nu voi să trăiești o viață adevărată.

Decît a nu însemna nimic în aceasta lume, decît a nu te deosebi cu nimic din mijlocul turmei, decît a munci doar afit cît să trăiești, mai bine se te îngropi dela început odată pentru totdeauna.

PRINDE PRILEJUL. Se găsesc prilejuri de jur împrejurul tău. Nu e nevoie se fii un **GENIU**. E destul se ai **VOINȚĂ** și se pui mîna pe dînsul.

In viața lungă a Universului, scurta noastră viață nu e mai mult decît o zi. Soarele zilei acesteia, când se înalță, ne dă lumină și căldură spre a putea săvârși ce avem de făcut. Soarele se urcă apoi până la miez de zi. Aci e culmea vieții omului, care ajunge la vârsta de 30, 35 sau 40 de ani. După aceea, soarele vieții începe a se cobori și în urmă apune cu totul, odată cu apusul vieții noastre.

Au trecut două treimi din anul acesta. Cu aceste două treimi ni-s'a scurtat și viața, cu aceste două treimi avem mai puțin de trăi. Nu este prea târziu să pornești la acțiune, nu e prea târziu să începi **ACUM** munca sârguitoare spre a-ți împodobi viața cu succesele care vin pe urma hotărârilor bine chibzuite ale **VOINȚII**. Într'un număr recent din revista noastră, a apărut fotografia unui om care, la vârsta de 74 de ani a început licen cu intenția de a isprăvi și Universitatea, **ÎNAINTE DE A MURI**. Omul acesta dă dovadă de o **VOINȚĂ HOTĂRĂTĂ**. Cunoștințele pe care le va obține astăzi, vor aduce de bună seamă oarecare folos omenirii și și mai mult lui însăși, chiar dacă n'ar fi decît astâmpărarea setei de a cunoaște, înăscută în fiecare om. Folosul pentru noi toți al acțiunii acestuia este pilda pe care o tragem de a nu crede că e prea târziu vre-odată spre a începe calca muncii și a acțiunii.

* * *

Nu uita niciodată că toți concurenții tăi **DORM**, sau în oricecaz că cei mai mulți dintre ei se feresc, pe cât pot de muncă. Drumul către izbândă și toate posibilitățile minunate îți stau dinainte și te noftesc să pășești mai departe. Nu uita niciodată că nu e nevoie de prea mari puteri, de prea multă ingeniozitate, pentru izbânda adevărată și sigură.

Oricuno știe că de zece ori mai multă povară trage calul, obișnuit să facă aceasta, de cât calul sprinten și mândru, care niciodată n'a fost înhamat la căruță, care nicioară n'a tras o povară cât de mică și care n'a slujit decît spre fala stăpânului său, la serbări și parade. Nu acest soi de cai sunt reprezentanții adevărați ai rassei.

Asemenea și omul—acesta poate fi tocmai prietenul sau colegul tău—va izbândi tocmai

prin aceea, că trage la hamul la care s'a înhamat.

Fiecare om posedă însușirile și elementele necesare pentru atingerea țintei pe care o urmărește în viață.

* * *

Deosebirea între cel care izbândește și într cel care se tăvălește în rugină, stă în felul cum știe să folosească puterea de care dispune sau felul cum o lasă să muncească și să se lenevească. Căile pentru izbândă în viață sunt tot atât de numeroase, cât sunt de numeroși perii în capul omului, ba încă și mai numeroși.

Dar pentru a izbândi, e nevoie să-ți dessemnezi dela început drumul, pe care vei merge și apoi să te fii cu ambele mâini, strâns, de dânsul. Incepe orice vei voi, munca stăruitoare, economia și statornicia, te vor conduce la capăt. Izbândă se poate asemui cu o cetate, pe vârful unui munte, la care se poate ajunge pe nenumărate căi.

Omenirea are trebuință de mii și mii de **IDEI NOUĂ**.

Creerul fiecăruia este cea mai minunată mașinărie, din câte există. El stă la îndemână ta spre a creea idei și nu pentru altceva. Pentru lucrul manual omul are mâinile, pentru umblet picioarele, pentru auz urechile, iar pentru văz ochii. Fiecare organ își are funcțiunea sa. Funcțiunea creerului este **GÂNDIREA**. A gândi înseamnă a găsi lucruri și idei, care n'au existat, sau a prefaca, a îmbunătăți pe cele existente.

Succesul nu este inconjurat, după cum cred foarte mulți, de pereți înalți sau de zăbrele, printre cari omul nu poate trece. Succesul nu are nimic misterios într'nsul. El stă luminos și descoperit, în fața celor cari sunt hotărâți să bată calea, pe care au apucat.

In fiecare zi trebuie să stăruim și să încercăm iar, ceea ce eventual nu ne-a reușit. De bună seamă că va trebui adesea să ne culcăm atunci când am dori să rămânem trezi, și să ne sculăm, atunci când am dori să rămânem culcați. Va trebui să ne obișnuim ca, oricât ne-ar fi de neplăcut, să alergăm atunci când am dori să mergem încet, să cât să fii mânat și stăpânit de către **ALȚII** mai târziu, când vei fi bătrân.

muncim, atunci când ne-ar plăcea să ne odihnim, sau să ostenim din greu, atunci când ne-ar plăcea să ne distrăm. Numai astfel se poate atinge scopul pe care-l urmărim. Să nu uităm, în orice clipă, că e mai ușor să alergăm azi, câtă vreme suntem tineri și vioi, decît peste zece sau 20 de ani, când vom fi oboșiți și gârbovi.

E mai bine să fii mânat și stăpânit **DE SINE ÎNSUȚI**, să te silești și să te smulgi dela plăceri, prin voia ta proprie, acum, de Dacă vei munci acum din greu, lipsindu-te de multe plăceri, atunci mai târziu, când va veni iarna vieții, **BĂTRĂNEȚEA**, adevăratul timp de repaus, vei simți ce înseamnă fericirea vieții bine trăite.

Unde se găsesc prilejurile? **PRETUTIN-DENI!**

Prima ocaziune însă să nu se creadă că înțelegem posibilități de acelea care să ivese uneori ca după ce ai înșelat un biet țaran și ai cumpărat grâul dela dânsul cu un preț de nimic, să-l vinzi în ziua următoare cu de zece ori mai mult. Aceste posibilități sunt de fapt **SPECULAȚIUNI**, și nu au nimic de a face cu prilejurile de care vorbim.

A căuta și a pune mâna pe ocazie, a ști să te slujești de **OPORTUNITATE** înseamnă a căuta modul cel mai potrivit de a munci **STATORNIC** și cu **SPOR**. De sigur că această nu prea place multora dintre tinerii domnișori cari preferă viața de cafeana.

Când Franklyn a mers la Londra se găsea într'o stare de lipsă mare, dar n'a așteptat ca hrana să-i vie din cer, fără să muncească. El a dat lecții de înot, și s'ar fi apucat de orice muncă care să-i producă. Totodată în orice clipă liberă el citia, rupându-și dela gură spre a cumpăra cărți pentru hrana minții.

Amintește-ți tinere, că izbândă nu se poate ajunge numai cu **MÂINILE** și **PICIOARELE**, dar că e nevoie și de **GREER**. Și dacă min-tea îți e în stomac, în petreceri, dacă nu ai alt gând decît pantalonii charleston și ghetetele ultra-moderne, să știi că ești sortit să rămâi o simplă unealtă în mâna altora.

IZBÂNDĂ nu e chiar ușor de atins. Dacă ar fi ușoară, atunci ar aparține fiecăruia. **MUNCA SÂRGUITOARE** de asemenea nu e lucru ușor, căci cere concentrarea minții și e voinței într'un scop bine hotărit. Multora nu le place munca și nu au nici izbândă, și de aceea se explică că pe mormântul lor nu se poate scrie alt epitaf decît doar acesta: „Aici doarme cutare. Odată el trăia, sau cel puțin se **PĂREA** că trăiește. Acum e mort **DE TOT**.”

Dacă mergi la vânătoare, de sigur că nu vei aștepta ca iepurii și rațele să vină să te tragă de pulpana hainei spunându-ți: „Iată-mă, am venit să mă împuști.”

In acest chip sunt mulți cari caută **OPORTUNITATEA**. Ei așteaptă ca oportunitatea să-l vâneze pe dânsii, să vină să-i trezească din somn și să le spună: „Iată-mă, prinde-mă.”

La întrebarea dacă există astăzi mai multe prilejuri decît altă dată, mai multe posibilități de a ajunge la izbândă, vom răspunde: „**SUNT DE ZECE MII, DE O SUTĂ DE MII DE ORI, MAI MULTE**.”

Deschide-ți ochii, veghează la posibilitatea de a face lucrul mai bun și mai cu spor, Muncește **MAI MULT** decît tovarășul tău.

Leagănul la diferite popoare

Nani, nani, pușor...

CÂNTECUL duios de leagăn datează din toate timpurile și cu mici modificări se găsește la toate popoarele. În toate timpurile și la toate popoarele a fost cântat, cel mult dacă cuvintele au fost schimbate. Nici melodiile nu sunt prea mult diferite

„nani, nani“, ei totodată loc de adăpost, sigur și comod.

Oricât ar fi simțământul de mamă același, în toată lumea, tot pe atâta se deosebesc, unul de altul, felul în care copilul este păzit și îngrijit. Leagănul — ca loc de odihnă al sugaci-

gini este totodată și spiritul de sacrificiu, cu care aceste mame iau asupra lor pe micuții, cari adesea sunt sarcini destul de mari.

Picile roșii din America și unele popoare din Siberia, își fac un leagăn purtător, care sau

Un fel deosebit de leagăne sunt acele pe care mamele îl poartă ca o raniță, sau ca un sac de drum, pe spate. Acestea se întrebunțează mai ales la popoarele care sunt nomade, și au avantajul că îngăduiesc micului călător, chiar dacă acesta trebuie să fie strâns mai tare, să aibă o priveliște mai largă.

Nenumărate sunt însă chipurile cum, multe mame, își duc

frații și surorile mai mici. În ilustrațiile pe care le reproducem, se vede cum, în America de Sud, fetițele duc pe frățiori. În Turingia se întâlnesc fetițe, care duc povare de copii în același chip.

Dela cei primitivi, la cei ultraculți, nu e decât un pas: femeia modernă și-a apropiat tehnica negresei din Sudan, spre a lua cu dânsa, pe spate, la sfârșitul



O MAMĂ ENGLEZĂ ÎN EXCURSIUNE
Mama în drum spre târg în Africa

unele de altele: domoale și drăgostoase, puțin târăgănite, liniștitoare, dormitoare și totdeauna foarte simple. În ele trăiește cea mai curată, cea mai adâncă și totdeodată cea mai tainică fericire a omenirii.

Dar și în cazul acesta se potrivește vechea înțelepciune că: **își va pierde poezia sa din vremurile străvechi chiar pe ceea ce e mai frumos, ceea ce e mai sfânt pe lume.** Căci dacă fiecare mamă, în zilele noastre, trăiește multe ore frumoase lângă leagă-

lui, — a trecut prin nenumărate transformări, din timpurile sale străvechi; și formele lui sunt mereu altele, în diferitele țări. Să ne amintim doar de transformările, pe care leagănele le-au suferit la noi. Albia, pe care o mai folosesc încă cei săraci, pătuțul cu legănațoare, care se întrebunțea încă, acum 15 ani, și căruțul ușor de azi, făcut din lemn sau din împletitură de coș, sunt doar câteva forme, mai însemnate, din cele nenumărate, pe care le-a luat leagănul.



ÎN SUEZIA, UN BUNIC FERICIT

Copilul se odihnește într'un leagăn purtător, făcut din lemn, și este, ca și la indienii americani, înfășurat în velințe.

* * *

ÎN RASARIT

Copilul adoarme și pe scândura de lemn, rudimentară

este construit în chip cu totul primitiv, dintr'o scândură, cu o margine bătută în cuie, sau are aspectul unei corăbioare mici, așa încât copilul să poată fi apărat totodată de soare. În ambele cazuri, bineînțeles copilul trebuie să fie învelit în scutece groase, așa încât să stea pe moale. Capul se odihnește de asemenea pe cârpe, sau pe o bucată de blană. Cele mai adesea aceste leagăne purtătoare au, în afară de legăturile necesare, și un dispozitiv pentru atârnat: lanțuri, sau șireturi din piele, asigură o stabilitate suficientă. Leagăne asemănătoare se cunosc și în Scandinavia.



În Mexic, un ștregar micuț, în coșul său portativ.



ÎN AMERICA DE SUD
Frățiorul e dus la plimbare, într'o pelerină

săptămânii, pe copil, ca să plece cu el, în excursie de plăcere. În felul acesta, copilul e la dânsa, nu trebuie să aibă grijă, și cântecele răsună mai limpezi și mai vesele, decât oricând. Iar seara, când negurile cad, cântecul domol de leagăn sună, ca să



LA INDIENI
În spinarea mamei, fetița merge și ea în călăriile cele mai sălbatice.

cu ele copiii, fără nici un fel de leagăn. O legătură de cârpe, dibaci, făcută, slujește drept sprijin, iar trupul mamei împrumută siguranța și moliciunea. Fetițele, de mici, învață cum trebuie să ducă cu dânsa, într'o cârpă înfășurată ca un șal, pe

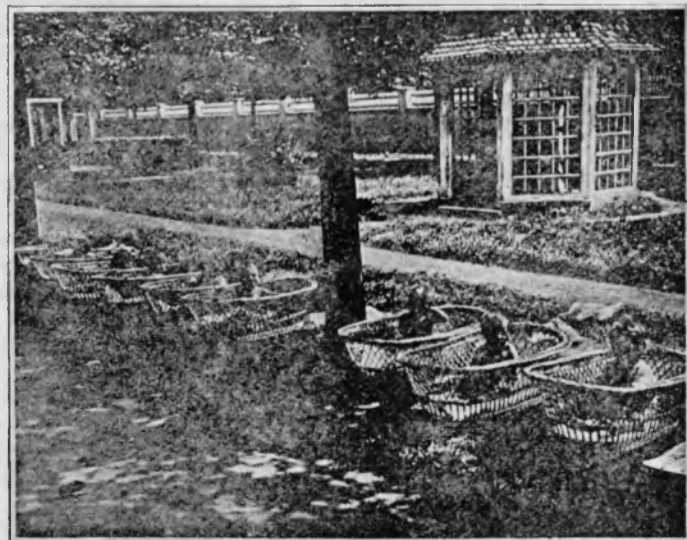
adoarmă pe pușor. Atunci, printre trunchiurile argintii ale copacilor din pădure, strălucitoare, la razele lunii celei blânde, se aude răsunând: „Nani, nani, puiu mamei...!“



ÎN AFRICA CENTRALĂ
Femei dintr'un trib de negrii care totodată dau copilului și loc de odihnă și mâncare în chipul cel mai simplu.

nul copilului ei, ore de mulțumire sufletească și de fericire deplină, tot mai adesea, viața nu-i lasă vreme, nici dispoziție să adoarmă pe micul ei copil, cu cântece de leagăne gingașe. Nevoile, munca de toate zilele, cheamă pe mamă la alte îndatoriri, și atunci trebuie să se asigure existența neajutorată a copilului cât mai bine și pentru o durată cât mai lungă. Leagănul este de sigur cel mai potrivit loc unde copilul să poată fi în siguranță și acest leagăn nu este astfel numai un decor pentru copilul, căruia să i-se cânte

Punctul de vedere de care se ține seama în conformarea leagănelor de copii, se sprijină, înainte de toate, pe felul de viață și îndatoririle mamei. Nu tuturor femeilor le este dat, ca europenelor, să se poată sustrage, cel puțin câteva ore pe zi, dela toate obligațiunile, spre a se putea îngriji de „puțul“ lor, așa ca să-l adoarmă în pace, în leagăn. La popoarele primitive — și nu numai la acelea — mamele își duc copilul totdeauna cu ele și fantazia, cu care ele știu să găsiască mijloace, de a-l purta, este fără margini. Fără de mar-



LA BUNICUL SOARE
Copii din Germania într'un oraș Sanatoriu, se bucură, în coșulețele lor, de aer, lumină și soare.

**Cunoștința este
pârghia vieții**

**Nimeni nu știe mai
mult decât învață**



Să ne îmbogățim cunoștințele

Trecerea Pacificului în sbor

Victimile trecerii peste Ocean. — Un sport prea riscat

CINCISPREZECE avioane au concurat la premiile de 25 de mii dolari și de 10 mii dolari fixate pentru cei care vor izbuti să treacă Oceanul Pacific, din America până în insulele Hawaii, în cele mai bune condițiuni. Dintre acestea 15 avioane concurente, n'au pornit decât 8, numai 4 au zburat deasupra Oceanului și numai două au ajuns în condițiuni bune până la capăt, câștigând premiile fixate.

Parcursul a fost între Oakland, același tip cu motorul avionului **The Spirit of St. Louis** (cu care a zburat Lindbergh), cu al avionului **Bellanca** al lui Chamberlain și **America** a Căpitanului Byrd, cari au traversat Atlanticul.

Sunt interesante comentarele pe care presa americană le-a făcut cu prilejul acestor sboruri măgulitoare pentru mândria celor de dincolo de Ocean.

Ziarul New-York Sun scrie: „Deși la o depărtare de 4200

tru este îndurerat de soarta nefertită a celorlalte două avioane, **Vulturul de Aur** și **Miss Doran**.

„Ținând seama de înfrângerile suferite de aviatorii francezi, englezi și chiar americani, îndrăzneala celor cari totuși se aventurează să treacă Oceanul, este adevăr nimitoare.”

Washington News scrie: „Pionierii au fost totdeauna urmăriți de soartă și foarte adesea au slujit ca jertfe pe altarul pro-

duri, cele dintâi au fost rezultatul unui concurs sportiv. 15 avioane s'au pornit în același timp, din același loc, fiecare dorind să ajungă cel dintâi la țintă, ca în orice întrecere sportivă.

Nu toate ziarele americane sunt la fel de entuziaste de trecerea peste Pacific, multe din ele

te”, iar **Brooklyn Eagle** întreabă: „Cine ar putea oare să ne explice rostul acestui sport de întrecere”, pe când **Boston Post** socoate tot concursul ca o adevărată crimă. Ziarul **Syracuse Post-Standard** scrie: „Acesta nu mai e un sport, ci este o adevărată încercare de asasinare legală.”



AU AVUT SOARTA CELOR PE CARI I-AU CĂUTAT
La stânga căpitanul William P. Erwin și Alvin H. Eichwaldt cari au plecat să caute avioanele pierdute — **Vulturul de Aur** și **Miss Doran** — și după mai multe ore de sbor, au trimis strigătul de alarmă: „Cădem în Ocean.”



CĂȘTIGĂTORII PREMIILOR SBORURILOR PESTE PACIFIC

Dela stânga la dreapta Arthur C. Goebel, care a pilotat monoplanul **Woolaroc** și a câștigat premiul de 25 mii dolari, ajungând cel dintâi în Honolulu. Ofițerul de marină Locotenentul William V. Davis, pasagerul lui Goebel. Martin Jensen, pilotul aeroplanului Aloha (cuvânt indian care înseamnă „noroc bun”), câștigătorul celui de al doilea premiu, și Paul Schuller, pasagerul său

un oraș din California și Honolulu. Patru aviatori au putut ajunge nevătămați până la capăt, pe când ceilalți 7 în alte două avioane au căzut victime ale cuceririi aerului, în valurile nepăsătoare și reci ale Pacificului.

Distanța care a fost parcursă are o lungime de 4200 de km., și zborul deasupra Oceanului Pacific este fără îndoială unul dintre cele mai îndrăznețe performanțe ale aviației. Avioanele care au izbutit să ajungă nevătămate până la capăt au făcut drumul peste Pacific în mai puțin de 30 de ore.

Primul care a izbutit să treacă Pacificul, obținând premiul de 25 mii dolari, a fost aviatorul Arthur C. Goebel, pe monoplanul **Woolaroc**. Goebel avea cu dansul ca pasager pe Locotenentul William C. Davis, din marina Statelor Unite, și a străbătut Oceanul în 26 de ore, 17 minute și 33 secunde. Arthur Goebel este un aviator comercial din Los Angeles, despre care se spune că a stat peste 1800 de ore în aer până azi.

Martin Jensen a reușit să treacă Pacificul, din America în Honolulu, pe aeroplanul **Aloha**, câștigând premiul de 10 mii dolari. Jensen avea ca pasager pe Paul Schuller, și a făcut drumul în 28 de ore și 18 minute. Plecat cu două minute înaintea lui Goebel. Jensen a sosit în Honolulu cu 1 oră 17 minute și 33 secunde în urma sa.

John W. Frost, care pilota mașina **Vulturul de Aur**, ca și John H. Pedlar, care pilota mașina **Miss Doran**, și-au găsit sfârșitul în Mare.

Cele 4 avioane care au zburat deasupra Oceanului Pacific au fost construite în uzinele fraților Wright, aveau motoare răcite cu aer de câte 200 HP. de

km. Hawaii a ajuns în imediata noastră vecinătate. Până acolo o simplă plimbare. Cu toată bucu-



PIERDUȚI CU AEROPLANUL MISS DORAN

Dela stânga la dreapta, pilotul **Auggy Pedlar**, **Miss Mildred Doran** și locotenentul **Vilas R. Knope**

ria care umple de mândrie sufletele americanilor, publicul nos-

gresului. Nu sunt 150 de ani de când însemna o adevărată aventură călătoria între Pittsburgh și Cleveland, o distanță de 200 km. Astăzi sborul dela New-York la Paris, este un lucru mai puțin periculos. După descoperirea Americii de către Columb, dintre cei 12 mii de coloniști, cei dintâi cari căutau un nou adăpost împotriva persecuțiilor religioase, 2 treimi au perit în valurile Oceanului. Nici azi n'a sosit vremea în care omul să poată întreprinde orice fără risc. La fel ca și celelalte generații, suntem dator să aducem jertfe pe altarul progresului. Și e îmbucurător faptul că tineretul american dă pildă în această direcție. De sigur că omenirea ar putea rămânea liniștită ferindu-se de orice risc. În acest caz însă am trebui să închidem porțile progresului.”

Menționăm că trecerea peste Pacific nu se poate compara cu încercările de trecere peste Oceanul Atlantic, deoarece, pe când aceste din urmă sunt străduințe singuratiche de a scurta calea către Europa, și de a bate recor-



PIERDUȚI CU AVIONUL „VULTURUL DE AUR”
Dela stânga Gordon Scott, la dreapta pilotul Jack Frost

socotind cele 10 jertfe omeniești, cât a costat acest concurs, ca mult prea mari pentru ceea ce s'a obținut.

Dintre cei zece aviatori sacrificali, 3 s'au prăpădit în cursul pregătirilor, 5 în valurile mării, iar ceilalți 4 în căutarea celor dispăruți. Astfel într'un articol de fond, ziarul **St. Louis Star**, scrie: „Opriti calea spre moar-

Ori cum ar fi, îndrăzneala și spiritul de aventură al americanilor au izbutit să facă ceea ce n'a fost în stare rațiunea și spiritul ponderat al europenilor și, chiar dacă trecerea Oceanului Pacific sau Atlantic n'a fost decât o manifestație sportivă, faptul nu rămâne mai puțin un titlu de glorie pentru continentul cel nou.

AȘ VREA SĂ ȘTIU...

PE CE PRINCIPIU SE BAZEAZA SIFONUL?

In viața practică am învățat să ne slujim de un instrument foarte simplu, cu ajutorul căruia putem trece un lichid, dintr'un vas așezat la o oarecare înălțime, într'altul așezat dedesubtul său, fără să fie nevoie de-a da cep vasului, de deasupra. Instrumentul, care se folosește adesea în industrie și laborator, poartă numele de sifon și este o simplă țevă de fier sau de sticlă, sau chiar un tub de cauciuc, îndoit în formă de U cu ramuri neegale una scurtă și alta mai lungă.

Fizicianul italian **Torriceli**, acum două veacuri, a observat că, într'un tub închis la un capăt, golit de aer, și implantat cu celalt capăt într'un lichid, lichidul se ridică pe tub, până la o anumită înălțime, care variază cu densitatea lichidului. Mercurul se poate sui până la o înălțime de 750 milimetri în jurul lui, apa până aproape de 10 m. Lucrul s'a explicat prin faptul că aerul care apasă pe suprafața lichidului, îl împinge în tubul în care nu se găsește aer. Ori care dintre noi poate observa că umplând o sticlă cu apă, ținând-o astupată cu mâna, și introducând apoi gâtul sticlei în apa dintr'un vas, chiar dacă vom destupa acum, sub apă, sticla, apa va continua să rămână în sticlă, menținându-se la un nivel mai ridicat, decât apa din vas. Apăsarea aerului la suprafața apei din vasul deschis, oprește ca apa din sticlă să curgă.

fonului, pe care l-am descris mai sus, vom suge aerul, atunci, din pricina apăsării aerului la suprafața lichidului, acesta va intra prin ramura cea scurtă a sifonului, care se găsește implantată în lichid, și se va coborî apoi, până în gura operatorului. Dar ramura cea lungă, găsindu-se la un nivel mai jos de cât suprafața lichidului, vom putea acum lăsa țeava lungă a sifonului liberă și lichidul va continua să curgă, în virtutea principiului vaselor comunicate. În felul acesta putem aduce tot lichidul, din vasul așezat mai sus, în vasul de dedesubt, fără a da cep celui de deasupra.

Sifoanele cu apă gazoasă, care se găsesc în comerț, sunt bazate pe un principiu puțin diferit. În sticlele, cu pereți groși și bine închise, de sifon, se găsește apă, în care s'a dizolvat o cantitate mare de acid carbonic (bioxid de carbon), iar la suprafața gaz, acid carbonic, la o presiune de o atmosferă sau chiar două. În sticlă pătrunde o țevă, închisă printr'o supapă la capătul de deasupra. Deschizând supapa, presiunea pe care gazul bioxid de carbon o exercită, deasupra lichidului, va sili pe acesta să se ridice pe țeava de sticlă și să iasă afară, de unde va țâșni, în felul știut. Și aici avem de-a face cu o diferență de presiune, între gazul de deasupra lichidului din sticlă și aerul atmosferic. Va fi destul să ținem câteva minute sifonul cu gura în jos și să deschidem supapa, așa încât gazul bioxid de carbon să se adune în partea de jos a sticlei și să iasă astfel, prin țevă, afară, pentruca, după aceea, nemai existând diferență de presiune, apa gazoasă să nu mai iasă din sticlă, sifonul să nu mai curgă.

Dacă prin ramura cea lungă a si-

Sufletul lui Nicola Snyders

De Jerome K. Jerome

De curând a murit celebrul scriitor englez, Jerome K. Jerome, cunoscut în toată lumea ca unul dintre cei mai mari humoristi. Publicăm în numărul de față o năvălă stranie, care este cu totul deosebită de felul obișnuit de a scrie, al humoristului englez. Povestea fantastică, pe care am tradus-o, arată un aspect nou și neașteptat al talentului lui Jerome K. Jerome.

ODINIOARĂ la Zandam, care e aproape de Zuiderzee, trăia un om rău, numit Nicola Snyders. Era sgârcit, neprietenos și crud, și nu iubia decât un singur lucru pe lume, aurul. Dar nu iubia aurul în sine. Îi iubia pentru puterea pe care i-o dădea: puterea de a tiraniza și de a apăsa și de a face să sufere pe oricine după voia lui. Se spunea că nu are suflet, dar asta nu era adevărat. Toți oamenii au un suflet — sau ca să fim mai preciși, sunt posedați de un suflet, — și sufletul lui Nicola Snyders era un suflet rău. Locuia într-o moară de vânt,



veche, care se mai înalță încă pe chei, având cu sine pe mica Christina, ca să-l slujiască și să îngrijească de casă. Christina era o orfană, ai cărei părinți muriseră împovărați de datorii. Nicola, întru vecinica recunoștință a Christinei, salvase bunul lor nume — ceeace costase doar câteva sute de florini, — cu condițiunea ca Christina să-l munciască pentru dânsul, fără să primiască leafă. Christina forma toată familia lui, și o singură vizitator trecea cu plăcere pragul casei sale, văduva Toelast. Doamna Toelast era bogată și aproape tot atât de sgârcită ca și Nicola. „Pentru ce nu ne-am căsători? spuse odată Nicola, cu vocea sa croncănită, văduvei Toelast. Noi împreună am putea fi stăpâni în Zandam.” Doamna Toelast a răspuns printr'un chiotit; dar Nicola nu se grăbia niciodată.

ÎNTR'O după amiază, Nicola Snyders stătea singur, în fața mesei sale de scris, în marea încăpere aproape circulară, care ocupa jumătate din moara de vânt, și care-i slujia drept odaie de lucru, când auzi pe cineva bătând la ușă.

„Intră”, strigă Nicola Snyders. Nicola Snyders era sigur că cel care bătuse la ușă era Jean — Jean Vandes Woort, tânărul marinier, care stăpâna acum o corabie a sa, și care venia spre a-i cere mâna micii Christine. Mai dinainte, Nicola Snyders gusta plăcerea de a sfârâma în bucăți speranțele lui Jean; de a-l auzi rugându-se, apoi desnădăjduindu-se; de a contempla pâlirea tot mai accentuată a feții lui frumoase, în vreme ce Nicola îi va lămurii, punct de punct, ceeace riscă, dacă ar îndrăzni să procedeze împotriva voinței lui; cum, mai înțai, bătrâna mamă a lui Jean va fi alungată din casa ei, bătrânul său tată închis, pentru datorie; cum mai apoi, Jean îl însuși va fi urmărit, fără remușcare, și corabia sa răscumpărată, mai înainte de a încheia târgul pentru dânsa. Conversația trebuia să procure lui Nicola Snyders felul de distracție care îi plăcea mai mult. Dela întoarcerea

lui Jean, în ajun, îl aștepta cu nerăbdare. De aceea, fiind sigur că era Jean, el strigă: „Intră”, cu multă veselie.

Dar nu era Jean, era cineva pe care Nicola Snyders nu-l văzuse niciodată mai înainte. Și, după această singură vizită, Nicola Snyders nu-l mai revăzu niciodată. Ziua era pe sfârșite și Nicola Snyders nu era omul care să aprindă lumânările mai înainte de a fi nevoie; de aceea n'a putut niciodată să descrie cu precizie înfățișarea străinului. Lui Nicola i s'a părut că era bătrân, dar încă vioi, pe când ochii

săi, singurul lucru dintr'insul pe care Nicola l-a văzut limpede, erau foarte pătrunzători.

„Cine sunteți?” întrebă Nicola Snyders, fără să se siliască măcar de a ascunde dezamăgirea sa.

„Un vânzător ambulant”, răspunse străinul. Vocea sa era limpede, și armonioasă, cu o foarte slabă nuanță de șiretenie.

„N'am nevoie de nimic, răspunse aspru Nicola Snyders; închideți ușa și băgați de seamă la scară.”

Dar în loc de aceasta, străinul luă un scaun și îl apropiă, în umbră, privi drept în față pe Nicola Snyders și începu să rădă.

„Sunteți absolut siguri, Nicola Snyders? Sunteți absolut siguri că nu aveți nevoie de nimic?”

„De nimic, murmură Nicola Snyders, afară de ați vedea ceafa?”

Străinul se plecă și cu mâna sa lungă și slabă atinse, în glumă, genunchiul lui Nicola Snyders.

„Nu ți-ar plăcea să ai un alt suflet, Nicola Snyders? Întrebă dânsul. Gândește-te, continuă omul cel straniu, mai înainte ca Nicola să fi putut spune vre-o vorbă, timp de 30 de ani ai gustat bucuria de a fi zgârcit și crud. Nu ești desgustat, Nicola Snyders? Nu ți-ar plăcea să te schimbi? Gândește-te, Nicola Snyders... Bucuria de a fi iubit, de a te vedea binecuvântat, în loc de a fi blestemat? N'ar fi desfățător, Nicola Snyders, fie numai pentru a schimba puțin? Dacă aceasta nu ți-ar plăcea, ai putea să redevii tu însuși.”

Nicola Snyders, amintindu-și mai târziu aceste evenimente, n'a putut niciodată să înțeleagă pentru ce a rămas să asculte răbdător conversația străinului; căci, în aceea clipă, tot ceea ce spunea acesta nu-i părea alt ceva decât aiurările unui nebun. Dar ceva în ființa străinului îi impunea respect.

„Am ceeace trebuie, spuse mai departe vânzătorul cel bătrân, și cât despre preț... — cu un gest străinul dete la o parte acest detaliu vulgar — recompensa mea va fi să observ rezultatul experienței. Sunt puțin filozof. Lucrurile acestea mă interesează. Priviți.”

Străinul se plecă și scoase din pachetul său o sticlă de argint, lucrată cu dibăcie și o așeză pe masă.

„Gustul său nu este neprietenos, explică străinul. Puțin amar, dar aceasta nu se bea cu o cupă mare; un pahărel mic, ca și când cineva ar bea vin vechiu de Tokay, în vreme ce spiritul a două persoane este fixat de acelaș gând, acesta: „Sufletul meu să treacă într'insul; al lui să treacă în mine.” Operația este foarte simplă, secretul se găsește în acest leac.” Străinul mângâia flaconul bizar ca și când ar fi fost un cățeluș.

„Îmi veți spune: „Cine o să schimbe sufletul lui cu Nicola Snyders?” — Străinul păru că a pregătit un răspuns pentru toate obiecțiunile.

„Prietene, ești bogat; nu trebuie să-ți fie teamă. Din tot ce au, oamenii la suflet în mai puțin decât la orice alt lucru. Alege-ți pe oricare vrei și încheie târgul acesta. Te las, dându-ți doar acest sfat: mai ușor vei găsi pe cei tineri, dispuși să te asculte, decât pe cei bătrâni tinerii, cărora lumea le făgăduiește minunile ei, în schimbul aurului. Alegeți un suflet frumos, tânăr și vioi, Nicola Snyders, și alegeți-l curând. Părul îi cărunțește, prietene. Gustă, mai înainte de a muri, bucuria de a trăi.”

CURIOSUL vânzător ambulant începu să rădă și, ridicându-se, își strânse lucrurile. Nicola Snyders nici nu vorbi, nici nu se mișcă din loc, până când scârțâitul ușii grele nu-l readuse în fire. Atunci, apucând flaconul pe care străinul îl lăsase, sări din fotoliul său, cu gândul să-l arunce după dânsul, în stradă. Dar lumina focului străluci pe suprafața lucie și mâna lui se opri.

„La urma urmei, învelitoarea e de preț”, rânji Nicola. Puse deoparte flaconul și, aprinzând două lumânări mari, se afundă iar în registrul său verde voluminos. În acest timp, din vreme în vreme, ochii lui Nicola Snyders mergeau către flaconul de argint, pe jumătate ascuns de părțile prăfuite.

Câteva minute mai târziu se auzi o nouă bătaie în ușă, și de data aceasta, într'adevăr tânărul Jean fu cel care intră.

Jean întinse mâna lui cea mare, deasupra biroului încărcat de hârtii.

„Ne-am despărțit mâniași, Nicola Snyders. Era din vina mea. D-ta aveai dreptate. Te rog să mă ierți. Eram sărac. Eram prea egoist, vrând ca tânără fetiță să împartă sărăcia mea. Dar acum nu mai sunt sărac.”

„Așează-te, răspunse Nicola cu bunăvoință, am aflat noutățile. Astfel, acum, ești stăpân și proprietarul corăbiei d-tale. E o corabie care-ți aparține.”

„Care-mi va aparține, după încă o călătorie, spuse Jean răsând: așa mi-a promis burgmaistărul Allart.”

„O promisiune nu este un fapt îndeplinit, însinuă Nicola. Burgmaistărul Allart nu e bogat; o ofertă mai mare ar putea să-l ispășiască. Un altul s'ar putea furișa între voi și să devină proprietar.”

Jean începu să rădă. „Aceasta n'ar putea-o face decât un dușman, și slavă Domnului, cred că nu am dușmani.”

„Ai noroc! spuse Nicola, puțin dintre noi n'au dușmani. Și părinții d-tale Jean vor trăi împreună cu d-ta?”

„Am dori acest lucru, răspunse Jean, Christina și cu mine. Dar mama e slabă. Ea nu poate să trăiască în altă parte decât în moara cea veche.”

„Înțeleg, întări Nicola. Vișa cea veche se prăpădește, dacă o scoți dintre zidurile cele bătrâne. Și tatăl d-tale, Jean? Oamenii o să pălăvrăgiască. Moara produce?”

„Jean scutură din cap. „Nu va fi rentabilă niciodată și datorile împovărează pe bietul tată. Cu toate acestea, cum i-am spus-o, totul s'a trecut. Creditorii săi au hotărât să mi se adreseze mie și să aștepte.”

„Toți?” cercetă Nicola.

„Toți, cei pe cari i-am putut descoperi” răspunse Jean răsând.

Nicola Snyders întinse scaunul și privi pe geam, cu un zâmbet pe fața lui sbârcită. „Și astfel ești deplin înțeles cu Christina?”

„Cu învoirea d-tale Domnule, răspunse Jean.

„Veți aștepta această învoire?” întrebă Nicola.

„Am prefera să o avem, Domnule.”

Jean zâmbia, dar vocea sa sună în mod plăcut la urechile lui Nicola Snyders. Lui Nicola Snyders îi plăcea mai ales să sgândăriască pe acei cari știau să-și arate colții.

„Ar fi mai bine să nu așteptați, spuse Nicola Snyders, căci ați așteptat prea mult.”

Jean se ridică, vânat de mânie. „Astfel nimic nu vă schimbă, Nicola Snyders! Cum veți voi?”

„Vă veți căsători împotriva mea?”

„În ciuda d-tale și a prietenilor d-tale dracii, și a stăpânului d-tale Satana!” strigă Jean. Căci Jean avea un suflet bun și curajos, și milos și foarte puțin îndurător. Sufletele cele mai bune au defectele lor.

„Îmi pare rău”, spuse bătrânul Nicola.

„Sunt mulțumit că o aflu”, răspunse Jean.

„Îmi pare rău pentru mama d-tale, explică Nicola. Sărmana Doamnă, mi-e teamă, că va fi fără adăpost la bătrânețe. O să se pună sechestru Jean, în ziua nunții voastre. Îmi pare rău, pentru tatăl d-tale,

ca să-l arunce în fața sgârcitului, așa încât să silească gura aceasta rea să tacă, și din întâmplare mâna lui apucă flaconul de argint al vânzătorului ambulant. În aceeaș clipă mâna lui Nicola Snyders îl apuca și dânsa. Înfațișarea lui batjocuritoare se schimbă.

„Așază-te, porunci Nicola Snyders, mai avem ceva de vorbit.”

„Și era ceva în vocea lui care sili pe tânăr să asculte.

„Te întreb, Jean, pentru ce cauți totdeauna mânia și ura. Mă întreb și eu câteodată acest lucru. Pentru ce nu-mi vin niciodată gânduri generoase, ca celorlalți oameni? Ascultă, Jean; sunt astăzi într'o dispoziție neobișnuită. Asemenea lucruri nu pot să fie, dar vreau să-mi inchipui că s'ar putea. Vinde-mi sufletul d-tale, Jean, vinde-mi sufletul d-tale, pentru ca să pot și eu gusta dragostea și bucuria, care mă înconjoară. Pentru câteva zile doar, Jean, numai pentru câteva zile, și-ți voi da tot ceea ce dorești.”

Bătrânul luă condeiul și scrisese. „Tată Jean, vasul îți aparține pentru totdeauna; moara e liberă de sarcini, tatăl d-tale poate umbla cu fruntea sus. Și tot ceea ce-ți cer, Jean, este să bei în sănătatea mea, dorind ca sufletul să te părăsiască și să devină sufletul bătrânului Nicola Snyders... pentru câteva zile, Jean... doar pentru câteva zile.”

Cu mâinile tremurătoare, bătrânul destupase sticla vânzătorului ambulant și turnase vinul, în două pahare. Lui Jean îi venia să rădă, dar înfrigurarea bătrânului ajunsese aproape delir; desigur că era nebun, dar puțin îi păsa de vreme ce hârtia era iscălită. E adevărat că un om demn de acest nume, nu glumește cu sufletul său, dar chipul Christinei strălucia în negru, dinaintea lui Jean.

„Vrei?” murmură Nicola Snyders. „Sufletul meu să mă părăsiască și să treacă în Nicola Snyders”,

ca să-l arunce în fața sgârcitului, așa încât să silească gura aceasta rea să tacă, și din întâmplare mâna lui apucă flaconul de argint al vânzătorului ambulant. În aceeaș clipă mâna lui Nicola Snyders îl apuca și dânsa. Înfațișarea lui batjocuritoare se schimbă.

„Așază-te, porunci Nicola Snyders, mai avem ceva de vorbit.”

„Și era ceva în vocea lui care sili pe tânăr să asculte.

„Te întreb, Jean, pentru ce cauți totdeauna mânia și ura. Mă întreb și eu câteodată acest lucru. Pentru ce nu-mi vin niciodată gânduri generoase, ca celorlalți oameni? Ascultă, Jean; sunt astăzi într'o dispoziție neobișnuită. Asemenea lucruri nu pot să fie, dar vreau să-mi inchipui că s'ar putea. Vinde-mi sufletul d-tale, Jean, vinde-mi sufletul d-tale, pentru ca să pot și eu gusta dragostea și bucuria, care mă înconjoară. Pentru câteva zile doar, Jean, numai pentru câteva zile, și-ți voi da tot ceea ce dorești.”

Bătrânul luă condeiul și scrisese. „Tată Jean, vasul îți aparține pentru totdeauna; moara e liberă de sarcini, tatăl d-tale poate umbla cu fruntea sus. Și tot ceea ce-ți cer, Jean, este să bei în sănătatea mea, dorind ca sufletul să te părăsiască și să devină sufletul bătrânului Nicola Snyders... pentru câteva zile, Jean... doar pentru câteva zile.”

Cu mâinile tremurătoare, bătrânul destupase sticla vânzătorului ambulant și turnase vinul, în două pahare. Lui Jean îi venia să rădă, dar înfrigurarea bătrânului ajunsese aproape delir; desigur că era nebun, dar puțin îi păsa de vreme ce hârtia era iscălită. E adevărat că un om demn de acest nume, nu glumește cu sufletul său, dar chipul Christinei strălucia în negru, dinaintea lui Jean.

„Vrei?” murmură Nicola Snyders. „Sufletul meu să mă părăsiască și să treacă în Nicola Snyders”,

ca să-l arunce în fața sgârcitului, așa încât să silească gura aceasta rea să tacă, și din întâmplare mâna lui apucă flaconul de argint al vânzătorului ambulant. În aceeaș clipă mâna lui Nicola Snyders îl apuca și dânsa. Înfațișarea lui batjocuritoare se schimbă.

„Așază-te, porunci Nicola Snyders, mai avem ceva de vorbit.”

„Și era ceva în vocea lui care sili pe tânăr să asculte.

„Te întreb, Jean, pentru ce cauți totdeauna mânia și ura. Mă întreb și eu câteodată acest lucru. Pentru ce nu-mi vin niciodată gânduri generoase, ca celorlalți oameni? Ascultă, Jean; sunt astăzi într'o dispoziție neobișnuită. Asemenea lucruri nu pot să fie, dar vreau să-mi inchipui că s'ar putea. Vinde-mi sufletul d-tale, Jean, vinde-mi sufletul d-tale, pentru ca să pot și eu gusta dragostea și bucuria, care mă înconjoară. Pentru câteva zile doar, Jean, numai pentru câteva zile, și-ți voi da tot ceea ce dorești.”

Bătrânul luă condeiul și scrisese. „Tată Jean, vasul îți aparține pentru totdeauna; moara e liberă de sarcini, tatăl d-tale poate umbla cu fruntea sus. Și tot ceea ce-ți cer, Jean, este să bei în sănătatea mea, dorind ca sufletul să te părăsiască și să devină sufletul bătrânului Nicola Snyders... pentru câteva zile, Jean... doar pentru câteva zile.”

Cu mâinile tremurătoare, bătrânul destupase sticla vânzătorului ambulant și turnase vinul, în două pahare. Lui Jean îi venia să rădă, dar înfrigurarea bătrânului ajunsese aproape delir; desigur că era nebun, dar puțin îi păsa de vreme ce hârtia era iscălită. E adevărat că un om demn de acest nume, nu glumește cu sufletul său, dar chipul Christinei strălucia în negru, dinaintea lui Jean.

„Vrei?” murmură Nicola Snyders. „Sufletul meu să mă părăsiască și să treacă în Nicola Snyders”,



Jean. Dintre creditorii săi, Jean, n'a uitat decât pe unul. Îmi pare rău pentru dânsul, Jean. Închisoarea a fost veșnic groaza lui. Îmi pare rău chiar pentru d-ta, tinere prietene. Vei trebui să-ți reînchei viața. Pe burgmeșterul Allard îl țin în mâna mea. Nu trebuie să spun decât un cuvânt și corabia d-tale îmi va aparține. Îți urez ca mireasa d-tale să-ți aducă multe bucurii, tinere prietene. Desigur că o iubești foarte mult... Vei plăti ca să o ai.”

GLASUL batjocuritor al lui Nicola Snyders avea darul să turbeze pe Jean. Căută un lucru

răspunse Jean, punând la loc paharul gol pe masă. Și cei doi oameni rămăseră o clipă, privind-se în ochi.

Iar lumânările înalte, pe biroul încărcat de hârtii, pâlăură și se stinseră, ca și când cineva le-ar fi suflat una după alta.

„Trebuie să plec, spuse vocea lui Jean în întuneric, pentru ce ați stins lumânările?”

„Putem să le reaprindem în foc”, răspunse Nicola. Nu adăogă amănuntul că voia tocmai să întrebe acelaș lucru pe Jean. Apropie una după alta, lumânările de flacăra focului, și umbrele alergară să se ascundă prin colțuri.

„Nu vrei să vezi pe Christina?”
întrebă Nicola.

„Nu astă seară”, răspuse Jean.
„Hărtia pe care am semnat-o,
reaminti Nicola, o ai?”

„O uitasem”, răspuse Jean.

Bătrânul o lua de pe masă și o
întinse. Jean o strânse, în buzuna-
rul său, și plecă. Nicola închise ușa,
în urma lui, și se înapoie la bi-
roul său; stătu multă vreme spri-
jinit în coate, pe condica deschisă.

Nicola împinse apoi registrul și
începu să rădă.

„Ce dobitocie! Ca și cum aseme-
nea lucruri pot să existe. Nebunul
cela m'a vrăjit.”

Nicola se îndreptă către foc și-și
încălzi mâinile, în fața flăcării.
„Dar sunt mulțumit că ia fetița de
nevastă. E un băiat bun, e un băiat
bun.”

Fără îndoială că Nicola adormi,
în fața focului. Când deschise ochii,
văzu în jurul lui zorile cenușii. Îi
era frig, îi era foame și era în toane
rele. Pentru ce Christina nu-l tre-
zise, ca să mănânce cina? Socotia
ea că avea de gând să-și petreacă
noaptea într'un scaun de lemn?
Fața asta era nebună. Se va sui
sus, și prin ușă îi va spune păre-
rea lui.

Suindu-se, trecu prin bucătărie.
Spre marea lui mirare, Christina
ședea, adormită în fața focului
stins.

„Pe cuvântul meu, murmură Ni-
cola, în casa asta oamenii par că
n'ar ști la ce slujesc paturile!”

„Dar asta nu-i Christina”, își
spuse Nicola. Christina semăna cu
un iepure speriat: și asta îl mânia
totdeauna. Această fată, care dorm-
ia aci, avea o înfățișare obraz-
nică—o înfățișare adorabil obraz-
nică. Pe lângă aceasta, era frumoa-
să, minunat de frumoasă. Cu ade-
vărat Nicola nu văzuse în viața sa
o fată atât de frumoasă. Pentru ce
fetele tinere, în timpul tinereții lui
Nicola, erau atât de indiferente! O
amarăciune subită cuprinse pe Ni-
cola: i-se părea că a aflat cum, fără
să știe, fusese prădat, cu mult timp
înainte.

Desigur copilei trebuia să-i fie
frig. Nicola se duse de aduse haina
sa, căptușită cu blană și o înveli.

Mai avea ceva de făcut — gân-
dul acesta îi veni, pe când strân-
gea haina, pe umerii ei, foarte do-
mol, ca să n'o treziască — ceva
pe care voia să facă, dacă ar fi
putut ști ce era. Buzele fetei erau
intredeschise. Dânsa părea că-i vor-
bește, că-i cere să facă aceasta sau
că-i spune să n'o facă. Nicola nu
era sigur. De 5 sau de 6 ori se în-
toarse și de 5 sau de 6 ori reveni
lângă fata adormită, cu înfățișarea
aceea fermecătoare obraznică, cu
buzele intredeschise. Dar aceea ce
voia sau ceacea dânsul, Nicola, voia,
nu putu să afle. Poate că Christina
o va ști, poate că Christina va ști
cine era această fată tânără și cum
de se afla acolo. Nicola se sui pe
seară, blestemând pentru că părăia.

Ușa Christinei era deschisă. Nu
era nimeni în odaie; patul nu era
desfăcut. Nicola coborî scara, care
părăia.

Tânără fată dormia încă. Oare
dânsa să fi fost Christina? Nicola
cercetă cu amănunțime, pe rând,
trăsăturile minunate. Niciodată mai
înainte, după cum își amintea, nu
văzuse pe fata aceasta; cu toate
acestea în jurul gâtului — Nicola
nu văzuse până astăzi — era me-
dalionul Christinei, care se ridica
și se lăsa în jos după suflarea ei.
Nicola cunoștea bine acest meda-
lion; era singurul lucru care apar-
ținuse mamei sale, pe care Christ-
ina stăruise să-l păstreze, singurul
lucru pentru care dânsa se încăpă-
ținase. Nu s'ar fi despărțit nicioda-
tă de acest medalion. De bună seamă
era Christina. Dar ce i-se întâm-
plase oare? Sau ce i-se întâm-
plase lui? Deodată îi veni în minte
un gând. Bătrânul vânzător ambu-
lant! Întâmplarea cu Jean. Desigur
însă că toate acestea nu fuseseră
decât un vis! Totuși, pe masa sa
acoperită de hârtii, se mai afla încă
flaconul de argint al vânzătorului
ambulant, cu cele 2 pahare pătate
de vin.

NICOLA încercă să-și adune gân-
durile, dar creierul lui era agi-
tat. O rază de soare se strecură
prin fereastra și căzu în încăperea
plină de praf. Nicola nu văzuse ni-
ciodată soarele, cel puțin după cât
își amintea. Fără voie întinse mâna
către el, și simți multă părere de
rău când se stinse, nelăsând decât
lumina cenușie. Trase zăvoarele ru-
ginite și deschise ușa ceva greu.
O lume străină se întindea dinain-
tea lui, o lume nouă de lumini și
de umbre, a cărei frumusețe îl ispi-
tia; o lume de glasuri dulci și do-
moale care-l chemau. Din nou îl
cuprinse simțirea dureroasă că fu-
sesse jefuit.

„Aș fi putut să fiu atât de feri-
cit în răstimpul tuturor acestor ani,
murmură bătrânul Nicola. Asta este
tocmai orașelul pe care l-aș fi pu-
tut iubi, atât de bătrânesc, atât de
liniștit, atât de prietenos. Aș fi pu-
tut avea amici, tovarăși, poate chiar
copii, ai mei.”

Chipul Christinei, adormită, trecu
prin fața ochilor săi. Venise în casa
lui de copil, neavând pentru dânsul
decât recunoștință. Dacă ar fi avut
altfel de ochi cu cari s'o priviască,
s'ar fi putut schimba toate.

Era prea târziu? Nu era atât de
bătrân încă — nu atât de bătrân.
O viață nouă curgea, în vinele sale.
Ea iubia încă pe Jean, dar pe Jean
de ieri. În viitor, vorbele și faptele
lui Jean vor fi dictate de sufletul
cel rău, care fusese odinioară suf-
letul lui Nicola Snyders — și de
care Nicola Snyders își amintea de-
stul de bine. O femeie putea oare
să-l iubiască?

Trebuia oare, dacă era om cin-
stit, să păstreze sufletul, pe care îl
câștigase dela Jean, printr'o vicie-
nie? Da, târgul fusese cinstit, și
Jean își primise răsplata. Pe lângă
aceasta, Jean nu-și făurise dânsul
sufletul său; întâmplarea orânduiește
aceasta. Pentru ce unuia i se dă
aur și altuia boabe de fasole? Avea
tot atât drept la sufletul lui Jean,
ca și Jean el însuși. Dânsul are mai
multă experiență, poate să facă mai
mult bine decât celalt. Sufletul lui
Jean iubia pe Christina; sufletul
lui Jean s'o cucerească dacă va pu-
tea. Și sufletul lui Jean, care ascu-
tă într'însul aceasta argumentare,
nu găsi un cuvânt să-i răspundă.

Christina dormia încă, atunci
când Nicola se înapoie în bucătă-
rie. Aprinse focul și pregăti masa,
și apoi o trezi binișor. Fără nici o
îndoială, era Christina. În clipa în
care ochii ei căzură asupra bătrâ-
nului Nicola, ea căpătă înfățișarea
de iepure speriat, care-l mânia tot-
deauna. Aceasta îl mânie și acum,
dar de data asta împotriva lui in-
suși.

„Dormiați atât de adânc aseară...”
începu Christina.

„Încă îi-a fost teamă să mă tre-
zești, întrerupse Nicola. Îți închi-
puiau că bătrânul sgârțit te va cer-
ta. Ascultă, Christina, ai plătit ieri
ultima datorie a tatălui tău. Era
datoria către un bătrân marinar —
nu-l putusem găsi mai înainte. Nu
mai datorești nici un ban și-ți mai
rămâne, din leafa ta, cam 100 de
florini. Sunt ai tăi, dacă vrei să
îți dau.”

Christina nu înțelese, nici în ziua
aceea, nici în zilele următoare, și
Nicola nu-i lămurii nimic. Căci suf-
letul lui Jean intrase într'un bă-
trân foarte prudent, care știa că cel
mai bun mijloc de a șterge trecutul
este de a trăi cu îndrăzneală în
prezent. Christina nu era sigură de-
cât de un lucru: bătrânul Nicola
Snyders dispăruse ca prin farmec,
și în locul său rămase un alt Ni-
cola, care o privia cu ochi buni,
sinceri și cinștiți, ochi în cari tre-
buia să ai încredere. Deși Nicola
nu i-a spus-o niciodată, Christina
se gândi că pilda sa cea blândă și
influența ei au produs această
schimbare miraculoasă. Și această
explicație nu păru cu neputință
Christinei, ea păru chiar plăcută.

Nicola nu mai putea suferi pri-
veliștea biroului său plin de hârtii.
Sculat în zorii zilei, dispărea de
dimineață și se înapoie seara, obo-
sit dar vesel, aducând flori, pe care
Christina râzând le numia buruieni
fără să aibă un folos. Dar ce-i păsa

de numele lor? Pentru Nicola ele
erau frumoase. La Zandam, copiii
fugiau din fața lui și căinii lătrau
pe urmele sale. De aceea Nicola,
strecurându-se prin drumuri lătu-
ralnice, răfăcia prin câmpie. Copiii
din satele inconjurătoare cunoscă-
ră pe un bătrân cum se cade, că-
ruia îi plăcea să hoinăriaască, cu
bățul său în mână, observând jocu-
rile lor, plecându-și urechea la ră-
setele lor, și ale cărui buzunare cu-
prindeau totdeauna o comoară de
lucruri bune. Cei mai mari, trecând,
șoptiau că seamănă leit bătrânului
rău, Nick, sgârțitul din Zandam, și
se întrebau de unde vine. Și nu
numai fețele copiilor îi învățară
buzele să zâmbiască. La început a
fost mișcat, găsind lumea atât de
populată cu fete tinere, minunat de
frumoase, cu femei frumoase, toate
mai mult sau mai puțin meritând
să fie iubite. Aceasta îl uimia. Până
când descoperi că cel puțin Christ-
ina rămânea, în gândurile sale, cea
mai frumoasă și cea mai plăcută
dintre toate. Atunci fiecare față fru-
moasă îl umplea de mulțumire, îi
amintea pe Christina.

A doua zi, la înapoierea sa, Chri-
stina îl întâmpină cu ochii plini de
jale. Răzășul Beerstrater, un prie-
ten bătrân al tatălui ei, venise să
găsiască pe Nicola și, negăsindu-l,
stătuse puțin de vorbă cu Christina.
Un creditor cu sufletul rău îl alun-

cum spuneți, sunt bătrân și am un
caracter îngrozitor. Desigur că exi-
stă oameni mult mai buni decât
mine, oameni mai demni de d-ta.”

„Nu spun altfel, răspuse d-na,
dar nici unul care să fie mai po-
trivit. Fetele tinere sunt pentru
băieții tineri și femeile bătrâne pen-
tru bărbații bătrâni, după cum v'am
spus-o. Eu nu mi-am pierdut capul,
ca d-ta, Nicola Snyders. Când
îți vei reveni în fire...”

Nicola Snyders sări deodată din
loc: „Așa sunt eu, zberă dânsul, și
înțeleg să rămân astfel. Cine în-
drăznește să spună că nu sunt eu
însumi?”

„Eu, replică d-na, cu o răceală
exasperantă. Nicola Snyders nu e
el însuși, când, la porunca unei
păpuși frumoase, aruncă cu amân-
două mâinile banii pe fereastră. E
vrăjit, și-mi pare rău pentru dânsul.
Ea te despoaie pentru prietenii
ei și, când nu-ți va mai rămânea
nici un gologan, își va răde de d-ta.
Când vei redeveni d-ta însuși, Ni-
cola Snyders, vei fi furios de ceea ce
îți spun, amintește-ți aceasta.”

Și d-na Toelast ieși trântind ușa.
„Fetele tinere pentru băieții ti-
neri și femeile bătrâne pentru băr-
bații bătrâni.” Această frază nu în-
ceta să răsună în urechile lui Ni-
cola. Până aci fericirea lui cea nouă,
nu-i lăsase răgaz să gândească. Dar
vorbele bătrânei cuconițe făcuse să

„Nu voiu uita niciodată. Nu, eu
nu voiu iubi niciodată pe un altul.
Încerc să-mi tănuiesc acest lucru,
și să mă mângai cu gândul că pot
face mult bine în lume. Dar inima
mea e frântă.”

Se ridică și îngenunchind lângă
dânsul, îi strânse genunchii.

„Sunt mulțumită că am putut să
vi-o spun, zise dânsa; fără d-ta n'aș
fi putut îndura chinul meu! Ești
atât de bun pentru mine!”

Drept orice răspuns, el mângăie,
cu mâna lui uscată, părul de aur,
care cădea în neregulă pe genun-
chiul său. Dânsa ridică ochii către
el, erau plini de lacrimi, dar ea
zîmbia...

„Nu pot să înțeleg, spuse dânsa;
îmi vine'n minte, câteodată, că v'ați
schimbat sufletele. Dânsul e aspru,
sgârțit și crud, ca d-ta odinioară.”
Ea răsă și strânse mai tare genun-
chii lui Nicola. „Și d-ta, acum,
ești bun îndurător și milos, cum
era el altădată. Este ca și când
bunul Dumnezeu miar fi luat iu-
bitul, spre a-mi da un tată.”

„Ascultă-mă, Christino, spuse
dânsul, sufletul face pe om și nu
trupul. N'ai putea oare să mă iu-
bești petru sufletul meu cel nou?”
„Dar te iubesc;” răspuse Chri-
stina, surzând printre lacrimi.

„Ca pe un soț?”
Flacăra focului lumina fața Chri-
stinei. Nicola o privi mult; și ceea ce
citiți îl lămurii.

„Am glumit doar, fetiço, spuse
dânsul, fetele tinere sunt pentru
băieții tineri și femeile bătrâne pen-
tru oamenii bătrâni. Și astfel, ori-
cum, tu iubești încă pe Jean?”

„Îi iubesc, răspuse Christina, nu
pot să mă opresc.”

„Și dacă ar voi-o, tu l-ai lua de
bărbat, oricum ar fi sufletul său?”

„Îi iubesc, răspuse Christina.

BĂTRÂNUL Nicola rămase sin-
gur, în fața focului, care se
stingea. Sufletul sau trupul era
omul real? Răspunsul nu era atât
de simplu pe cât îl crezuse.

„Christina iubia pe Jean, mur-
mură Nicola, focului care se stingea,
când avea sufletul lui Jean.
Îi iubește încă, deși are sufletul lui
Nicola Snyders. Când am întrebato-
dacă putea să mă iubiască, am ci-
tit groaza în ochii săi, deși sufle-
tul lui Jean se găsește acum în
mine; ea a ghicit acest lucru. De-
sigur că trupul este adevăratul Jean,
adevăratul Nicola. Dacă sufletul
Christinei ar intra în trupul doam-
nei Toelast, mi-aș întoarce fața oare,
dela Christina, dela părul său de
aur, dela ochii săi adânci, dela bu-
zele sale ispititoare, spre a dori ca-
rapacea uscată a d-nei Toelast? Nu,
înfățișarea ei mi-ar produce și acum
înfiore. Totuși, când aveam suf-
letul lui Nicola Snyders, n'o uram,
în vreme ce Christina nu era nimic
pentru mine. De sigur că noi iubim
cu sufletul, altfel Jean ar iubi încă
pe Christina și eu aș fi Nick cel
sgârțit! Și totuși iubesc pe Christina
și întrebunțez spiritul și aurul lui
Nicola Snyders, ca să încurc toate
proiectele lui Nicola Snyders, fă-
când tot ceea ce ar putea să-l în-
ebuiască când ar reveni în trupul
său adevărat; în vreme ce Jean nu
mai iubește pe Christina și s'ar în-
sura cu d-na Toelast, pentru moșia
și morile sale. În realitate, sufletul
ește omul real. Atunci n'ar trebui
să mă bucur la gândul că mă voiu
reîntoarce în propriul meu corp și
știind că voiu lua de soție pe Chri-
stina? Dar nu mă bucur; sunt foar-
te nenorocit, sunt sigur că nu voiu
urma sufletul lui Jean, sunt sigur,
sufletul meu va reveni la mine.
Voiu fi din nou bătrânul neîndură-
tor, crud și sgârțit, care eram o-
dinoară; numai, acum, voiu fi să-
rac și slab. Oamenii își vor răde
de mine și îi voiu blestema, fără să
le pot face nici un rău. Chiar d-na
Toelast nu va mai voi să știe de
mine, când va afla totul, și totuși
trebuie s'o fac. Atâta vreme cât suf-
letul lui Jean este în mine, iubesc
pe Christina, mai mult decât pe
mine însumi. Trebuie s'o fac pen-
tru dânsa. O iubesc, și nu mă pot
opri dela aceasta.”

(Citiți urmarea pe pagina 10).



gă de pe moșia sa. Christina se pre-
făcea că nu știe că acel creditor
era chiar Nicola singur, dar își ară-
tă mirarea că poate să existe oame-
ni atât de răi. Nicola su spuse
nimic, dar a doua zi răzeșul Beer-
strater reveni, plin de bucurie, de
mulțumire și de mirare.

„Dar ce i s'a întâmplat? Ce a
pățit?” Nu încet să repete răzeșul
Beerstrater. Christina zâmbi și ră-
spunse că poate bunul Dumnezeu îi
mișcase inima; dar dânsa se gândi
în sine că era poate buna influență
a altuia. Povestea se lăși. Christina
fi asaltată de cereri și, văzând că
rugămintile ei erau totdeauna în-
deplinite, din zi în zi fu mai satis-
făcută de ea însăși și prin urmare
mai satisfăcută de Nicola Snyders.
Căci Nicola era sîret. Sufletul lui
Jean, într'însul, se bucura să în-
drepte răul, pe care-l făcuse sufle-
tul lui Nicola. Dar creierul lui Ni-
cola Snyders, care rămase într'însul,
îi șoptia: „fetița să-și închipuie
că e opera ei.”

VESTILE ajunseră repede la ure-
chile d-nei Toelast. În aceeaș
seară dânsa se găsia așezată lângă
vatră, în fața lui Nicola Snyders,
care-și fuma pipa și părea că se
plătescise.

„Devii caraghios, Nicola Snyders,
îi spuse d-na, toată lumea își bate
joc de d-ta.”

„Îmi place mai bine să-și bată
joc de mine decât să mă blesteme”,
răspunse Nicola.

„Ai uitat făgăduielile noastre?”
întrebă doamna.

„Aș dori să le fi uitat”, suspină
Nicola.

„La vârsta d-tale...” începu d-na.
„Mă simt mai tânăr decât ori-
când”, întrerupse Nicola.

„Nu pari” observă d-na.

„Ce importantă are aparența, spu-
se acru Nicola; ceea ce socotește la
un bărbat, e sufletul.”

„Dacă aș voi să urmez pilda d-tale
și să mă fac caraghiosă, există ti-
neri și încă tineri frumoși...”

„Dar nu vă împiedec deloc, între-
rupse cu vioiciune Nicola; după

incolțiască reflexiunea.

Christina îl înșela? Era cu ne-
putință. Nu ceruse niciodată nimic,
nici pentru dânsa, nici pentru Jean.
Acest gând rău se născuse în spiri-
tul cel rău al femeii celei bătrâne.
Christina își iubia stăpânul. Fața ei
se însenina când sosia dânsul. Tea-
ma, pe care i-o inspira odinioară
dispăruse, și o înlocuise o tiranie
plăcută. Dar era oare dragostea pe
care o căuta? Sufletul lui Jean, în
trupul bătrân al lui Nick, era tânăr
și înflăcărat. Iubia pe Christina, nu
ca pe o fată, ci ca pe o soție. O pu-
tea câștiga oare, în ciuda vârstei
sale? Sufletul lui Jean nu avea
multă răbdare. Era mai bine să știe
decât să se îndoiască.

„Nu aprinde lumânările; să stăm
puțin de vorbă, la lumina focului”,
spuse Nicola. Și Christina zâmbind,
își apropie scaunul, de vâlvația
focului. Dar Nicola se așeză în um-
bră.

„Din zi în zi te faci mai fru-
moasă, Christino, spuse Nicola, mai
plăcută și mai femeie. Va fi feri-
cit acela, care te va numi soția sa.”

Zâmbetul muri pe fața Christinei.
„Nu mă voiu mărita niciodată”,
răspunse dânsa.

„Niciodată, e o vorbă mare, mi-
titic.”

„O femeie cinstită nu ia de bă-
rbat niciodată un om, pe care nu-l
iubește.”

„Dar nu poate să se mărite cu
bărbatul pe care-l iubește?” Spuse
Nicola zâmbind.

„Nu totdeauna”, explică Christina.

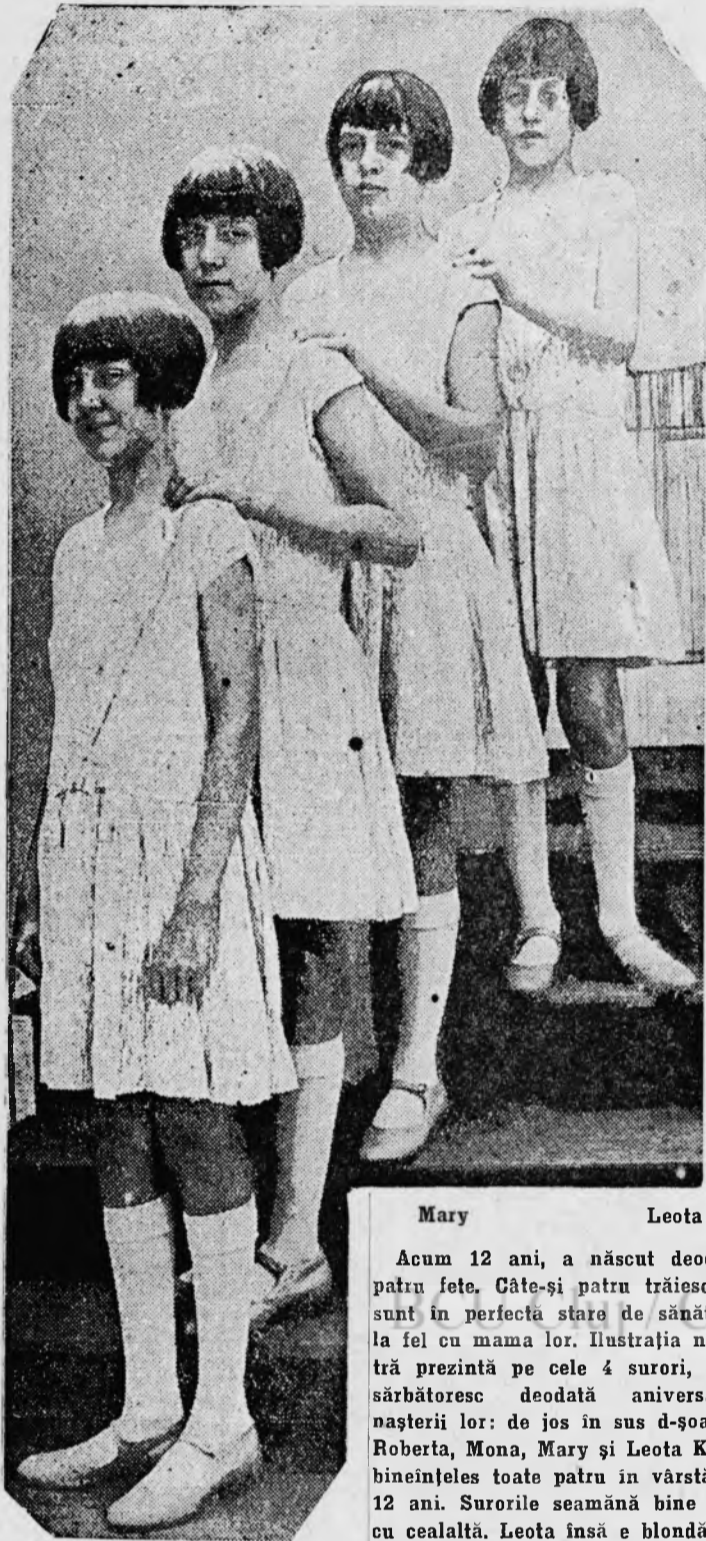
„Și când?”

Christina își întoarse fața: „Când
acela a încetat s'o iubiască.”

În trupul bătrân al lui Nick, suf-
letul sălta de bucurie.

„Nu e demn de tine, Christino.
Bogăția lui cea nouă l-a schimbat.
Nu-i așa? Nu se gândește decât la
bani. Ca și când sufletul unui sgâr-
cit ar fi pătruns într'însul. Ar mer-
ge până acolo, încât să se însoare
cu d-na Toelast, pentru sacii săi de
aur, pentru moșia și morile ei, dacă
dânsa s'ar în voi cu aceasta. Nu
poți să-l uiți?”

Un quartet de fete



Roberta

Mona

Mary

Leota

Acum 12 ani, a născut deodată patru fete. Câte-și patru trăiesc, și sunt în perfectă stare de sănătate, la fel cu mama lor. Ilustrația noastră prezintă pe cele 4 surori, care sărbătoresc deodată aniversarea nașterii lor: de jos în sus d-șoarele Roberta, Mona, Mary și Leota Keys, bineînțeles toate patru în vârstă de 12 ani. Surorile seamănă bine una cu cealaltă. Leota însă e blondă, pe când celelalte trei sunt brunete. Aceasta e singura deosebire. Americanii, cari-și fac vilegiatura în California, nu pierd prilejul de a vizita familia Keys, unică pe pământ.

D OAMNA F. N. Keys din Chollis, în California, cu drept cuvânt poate spune că nu există altă mamă ca dânsa, pe pământ.

Planurile fantastice ale poetului D'Aannunzio

D'Annunzio ațâță pe Italieni împotriva islamului. — Poetul Italian vrea să restaureze vechea împărăție romană, anexând mai întâi toate ținuturile cuprinse între Marea Egee, Marea Neagră și Mediterana. — Conferința lui D'Annunzio la o întrunire a asociației voluntarilor, ținută la Gordona.

U RMAȘI ai romanilor, fiți gata căci a sosit timpul—timpul când trebuie să loviți—chiar dacă n'a sosit încă ceasul decisiv. Acesta va veni curând, cum vine noaptea hoțul și la sunetul de trezire, legiunile nobililor romani se vor ivi și păduri de baionete vor trece în marș, spre Dalmația, unde fii Italiei plâng și așteaptă să fie eliberați.

„Eu ridic în fața voastră și un alt stindard, un stindard, mai nobil, al idealurilor superioare, stindard fără de care Roma nu se va putea niciodată afirma, față de ea însăși și față de lumea întreagă. Acest stindard trebuie să falfăie departe pe câmpiile Anatoliei.

„Bătrâna Roma este mama Italiei. Dela dânsa țâgnesc razele cutezătoare ale progresului, ale renașterii și ale gloriei. Italia are nevoie de expansiune, căci altminteri se va înăbuși. Ea nu trebuie să se înăbușe, atâta vreme cât există provincii, care odată îi aparțineau, provincii care au fost sfirțite și gloriificate, prin sudoarea și cu sabia străbunilor noștri.

„Pământul are loc pentru încă 80 milioane de romani. Către acest pământ, pământ fertil, în care curg râuri de lapte și de miere, către acest pământ care era odată al vostru, către acest pământ, vor trebui să plece în marș tinerii fii ai Romei.

„De aceea desfășurați drapelul Romei, alături de simbolul crucii. Mergeți și cuceriți câmpiile pașnice și pășunile grase ale provinciei, pe care a pierdut-o Roma (Anatolia și Turcia de azi) dela țărnițele mării Egee până la granițele Mesopotamiei, dela Marea Neagră până la Mediterană. Voi toți, fii iubitori ai patriei voastre Roma, uniți-vă și alcătuiți legiunea sfântă și jurați cu toții să împliniți acest ideal.

„Eu însumi vă voi conduce în pământul Făgăduinții, cu o singură condiție, ca fiecare dintre voi să jure că e gata să moară cel dintâi, când va suna sunetul de alarmă.

„Năvălitorul păgân al leagănelui civilizației creștine, al câmpiei Mi-

leniului de glorie al Romei, a pângărit această nobilă regiune (Anatolia), în timpul celor cinci veacuri de deocupație.



GABRIELO D'ANNUNZIO

Turcii v'au împilat; ei au sugrumat civilizația apuseană; ei au sugrumat și au nimicuit popoare de aceeaș credință cu voi. Turcii au rămas în pământul pe care l-au

smuls de veacuri, nu prin virtuțile lor, nu prin puterea lor, ci numai datorită perfidiei unor state din apus, care n'au ținut seama de drepturile Romei, asupra provinciilor sale.

Acum Italia a vorbit. Ea a hotărât să alunge pe barbarul nechemat, îndărăt în pădurile întunecoase ale Asiei, de unde a venit.

Nația barbară a putut, acum cinci veacuri, să cuprindă civilizația, nu mai pentru că apusul degenerase, din pricina certurilor și luptelor reciproce. Turcii au izbulit să țină în ghiarele lor de fieră, grumazul unui ținut neputincios, numai datorită faptului că până azi Italia nu s'a sculat, să spună lumii respicat: „Am hotărât să-mi iau îndărăt ce e al meu. Cine crede că poate să mă împiedece?”

Devisa voastră trebuie să fie: „turcul barbar trebuie să plece”. Și dacă totuși nu va pleca, atunci îi vom doborî capul împotriva căruia strigă sângele a cinci milioane de creștini.

Turcul barbar n'a contribuit cu nimic, cu absolut nimic, la civilizație. De veacuri el se folosește de munca și de agoniseala altora. N'a adus nici o contribuție în artă, în știință, în literatură sau în muzică. Insușirile sale sunt vițil imund, bestialitatea, indolența și corupția ticăloasă.

El trebuie să facă loc copiilor aleși, ai nobililor romani, plini de avânt.

După mai multe veacuri de inerție, asemenea unui gigant, Roma se ridică și rostește răspicat acele cuvinte, cu glas răsunător, și cine are îndrăsneala să se opună!”

la secretarul cercual. Acesta a trimis d-lui Gray o nouă scrisoare prin care îi arăta că banii îi stau la dispoziție, și îi poate ridica oricând. Soarta acesteia a fost la fel cu a scrisoarei celei dintâi.

A trecut un an. Deoarece d. Gray nu dădea nici un semn de viață secretarul i-a mai trimis o scrisoare. În aceasta îi explica cum banii în casieria orașului nu-i produc nimic și că prin aceasta el pierde dobânzile pe care le-ar putea avea, și că a pierdut în timp de un an mai bine de 1500 dollari (250 mii lei), lăsându-i astfel nefructificați. Dar și această scrisoare a trecut alături de celelalte, deșteptând tot atât de puțin interes pe lângă d. Gray.

Și în al doilea an și în al treilea an scrisorile pe care secretarul cercual le trimitea mergeau să se așeze nedeschise lângă celelalte.

De curând secretarul se hotărî să-l viziteze, spre a cunoaște ce fel de om poate fi acela care disprețuiește astfel banii și care îi acordă și dânsului atât de puțină atenție, încât nici nu răspunde scrisorilor sale.

„Nu sunt împotriva acceptării acelsor bani”, a spus d. Gray secretarului, dar nu voi face nici un pas pentru intrarea în stăpânirea lor, până nu mi-se aduc acasă. Dacă nu mi-se aduc acasă, pot să rămân acolo.”

D. Gray așteaptă și astăzi. În America nu există nici o lege care să-l oblige să se ducă să-și ridice banii, după cum nu există nici o lege care să silească pe secretarul cercual să-i aducă banii acasă!

Renunță la 5 milioane pentru un bordeiu



P UTINI mai știu astăzi ce este un pustnic, pentru că rar se mai găsesc oameni cari să se retragă în locuri izolate și să-și ducă viața departe de sgomotul lumii.

Cu toate acestea acum câțiva ani d. George Gray, din Dallas (Texas, America) a hotărît să se facă pustnic. Pricinile care l-au îndemnat la această hotărîre nu se cunosc încă până azi. Se prea poate să fi fost o dragoste nenorocită, dar nimeni nu poate spune precis.

Deoarece în jurul orașului Dallas se găsesc peșteri, d. Gray a fost nevoit să se mulțumească cu un loc mai puțin poetic și dânsul s'a așezat în curtea gării unde și-a făcut un bordei din bucăți de tinichea veche, aruncate din atelierele căilor ferate. Socotind că traiul plin de lipsuri este viața de virtute, d. Gray și-a făcut adăpostul cât se poate mai rudimentar și incomod, așa încât să se asemene cu o peșteră.

Fiind de meserie tinichigiu, d. George Gray a continuat, în pustietatea sa, meseria lui, dar fără ași bate capul să alege, singur după lucru. Să mulțumea cu lucrul care se aducea în bordeiul său, și secece-i producea această muncă, și ajungea să trăiască în peștera lui de tinichea. Nu voia să țină nici un fel de socoteli, și astfel pretindea să i-se plătiască imediat, cu bani, lucrul odată terminat.

În cei dintâi ani ai pustniciei

sale el deveni obiectul de curiozitate al orașului. Zilnic și mai cu seamă Dumineca mulțime de vizitatori veniau în pelerinaj la peștera lui Gray. Dar încetul cu încetul curiozitatea lumii s'a potolit, de altminteri aceasta era și dorința pustnicului, și d. Gray a rămas uitat. Dânsul era de altfel hotărît să-și sfârșiască zilele în pustnicia sa, fără să încerce să înnoade vre-o legătură socială.

Sunt vre-o 4 ani de când într-o dimineață, d. Gray a fost vizitat de factorul postal din sectorul său, care-i aduse o scrisoare a unui avocat din Dallas. D. Gray a primit scrisoarea, nici nu s'a uitat la dânsa și a aruncat-o într'un colț din bordeiul său, fără să o deschidă, nici până azi. După câteva zile, D. Gray a avut cinstea să primească chiar pe avocatul care-i trimisese scrisoarea. Intrebat dacă a primit epistola, stăpânul casei a arătat locul unde a păstrat-o, nedeschisă, „fiind că nu mă interesează, oricare ar fi conținutul ei.”

Avocatul era însă de altă părere: „Scrisoarea pe care ți-am trimis-o”, a spus dânsul, „îți aduce știrea îmbucurătoare, că ai devenit moștenitorul a 25 de mii dollari (aproape 5 milioane lei), lăsați de un vechiu client al d-tale.”

D. Gray a ridicat nepăsător din umeri, și și-a continuat lucrul. N'a vrut să cunoască nici măcar numele binefăcătorului său. Avocatul a fost nevoit să plece nedumerit și mâhnos. Cele 5 milioane au...



Teatru-Muzică-Arta

Constătuirea d-lui V. Eftimiu cu Directorii Minoritarii

D. VICTOR EFTIMIU, directorul general al Teatrului și Operii Române din Cluj, care după cum am mai anunțat vrea să lărgească mult sfera de activitate a celor două instituții artistice din capitala Ardealului, spre a-și putea desfășura în perfectă ordine programul, a ținut să anunțe și pe directorii trupelor minoritare de intențiile D-sale și în consecință Luni 12 Septembrie a. c. au fost convocați în cabinetul Direcțiunii Generale din Cluj, toți directorii minoritari.

Au participat d-nii dr. Eugen Iancovics (Cluj) Mihai Szendrey (Arad) Neculaie Erdélyi și Ladislau Grof (Oradea) Gaspar (Careii Mari) Iuliu Ferenczi (Deva) și N. Fehér (Târgu Mureșului).

D. Emil Isac, inspectorul artelor a luat de asemeni parte la această conferință, pe care d. Eftimiu a deschis-o rostind următoarele cuvinte:

„V'am convocat ca să găsim împreună mijloacele pentru o bună conlucrare pe tărâmul teatral, ca fiecare să fim mulțumiți. Teatrul Național și Opera Română din Cluj începând cu anul acesta își vor lărgi cerul de activitate și dincolo de orașul Cluj, dând reprezentații în centrele principale din Ardeal și Banat. Directorii trupelor minoritare trebuie să cunoască proiectele noastre, ca să nu spuie în urmă, că îi împiedicăm să joace. De aceia concesiunile ce vi s'au acordat anul acesta sunt mult mai largi. Veți avea dreptul să jucați în mai multe orașe decât până acum, așa că venind teatrul românesc în orașul Dv. veți putea pleca în orașele vecine ca să dați o serie de reprezentații.

Vă rog dar ca fiecare din Dv. să spuie acum ce orașe dorește, fiindcă eu voesc ca să plecați de aci mulțumiți. Țin să se știe că instituțiile ce le conduc eu plecând în

directori, arătând fiecare orașele în care voește să dea reprezentații.

În urma dezbaterilor s'a ajuns la o repartizare de orașe, care a mulțumit pe toți directorii minoritari. Ca încheiere d. V. Eftimiu se adresează Directorilor maghiari, atrăgându-le atenția că ceiace s'a stabilit acolo, rămâne definitiv stabilit și că orice intervenție ulterioară va fi zadarnică. Nimic nu se va schimba din ce s'a hotărât azi. În acelaș timp asigură pe toți directorii minoritari de largul d-sale concurs. Dacă vor avea nevoie de costume și decoruri pentru piesele românești, sau pentru cele clasice, le va pune la dispoziție. Constătuirea s'a încheiat cu vorbele energicului Director general al Teatrului și Operii Române din Cluj: „Doresc ca anul acesta să fie o armonie deplină în mișcarea teatrală din Ardeal. Să fie și publicul minoritar mulțumit și statul Român să aibă satisfacția că totul se desfășoară în liniște și în bună înțelegere. Dv. dacă întâmpinați greutăți pe la autorități, adresați-vă mie. În orice cauză dreaptă voi interveni!”

Teatrul și Opera la Cluj

IN numărul trecut al revistei noastre am arătat o parte din programul Teatrului Național Clujan. D. V. Eftimiu, care este un aprig sprijinitor al literaturii originale, ține ca majoritatea pieselor ce se vor juca în stagiunea actuală, să fie românești bineînțeles, alse dintre cele mai bune. D-sa a declarat că va face toate jertfele posibile, ca piesele originale să se bucure de interpretări și montări superioare, ca astfel publicul să se obișnuiască a-și îndrăgi literatura dramatică originală.

De altfel judecând după piesele deja puse în repetiție se poate constata ușor această intențiune. Stagiunea se deschide la 1 Octombrie, cu Grigore Ghica Vodă și Rapsozii de V. Eftimiu. La deschidere d. Profesor universitar G. Bogdan-Duică va conferența despre Depărățeanu, autorul piesii. Încă un mijloc, ca sufletele noastre să se apropie de literatura dramatică originală. Căci numai cunoscând pe cineva, îl poți și aprecia. După aceasta vor urma: Ciufulici de Gh. Silviu, Glauco de Morselli cu Săptămâna Luminată de Săulescu, Cometa de Iosif și Anghel, etc. Deci la cinci piese românești avem una singură străină.

Intențiunea d-lui Eftimiu se repercutează în măsura posibilităților și asupra Operii. După deschiderea după ce se va face, anul dau speranțele originale: C se și ne fac să bescu. Lu întrecerile de cam-Sezătoare bunătească recordu-neni

stagiune Năpasta de d. Drăgoi, directorul conservatorului din Timișoara. Nunta Tragică și se va relua Făt-Frumos.

Opera la București

SE apropie deschiderea stagiunii. În sălile de repetiții și scenă ca în marile uzine se desfășoară febril repetițiile, iar publicul dornic de muzică așteaptă nerăbdător începutul spectacolelor. Stagiunea se deschide cu Samson și Dalila de Camille de Saint Saens, într'o montare cu totul nouă, sub conducerea muzicală a d-lui Nona Ottescu. În rolul „Samson” vor apare tenorii Rabega, Vrăbiescu și Algazi, iar în „Dalila” d-nele Maria Snegine și Olga Grozowskaia. Rolul Abimelech a fots incredințat baritonilor Lupescu și Teodosiu, iar în marele preot va apare baritonul Săveanu, nou angajat, fost solist al Operii din Cluj. În săptămâna de după deschidere se vor cânta operele „Povestirile lui Hofmann, Ebreia și Regele Ysului.

Și'n stagiunea aceasta operele Wagneriene își vor căpăta cinstea venită pe scena Bucureșteană. Se vor cânta „Walkyria, Vasul Fantomă și Lohengrin”. „Walkyria”, sub conducerea muzicală a d-lui Alfred Alexandrescu. Rolul Sieghindei a fost repetat de d-nele A. Feraru și Lucreția Enescu, al Brunhildei de d-nele Basarab și Cojocăreanu, al Frikei de d-na Snegine, Walkiriile vor fi d-rele Elefterescu, Razi, Șeinescu, Verbioni, Tuna Nanescu, V. Micioara și Guțianu. Sigfried va fi cântat de tenorul Rabega, Wotan de d. G. Niculescu Basu și de d. M. Săveanu, iar Hunding de d. R. Steiner.

„Vasul fantomă” se va cânta, de data aceasta sub conducerea muzicală a d-lui E. Massini. În rolul Sentei, d-nele Rodrigo și Basarab, în Mary d-nele Nanescu și Verbidni, în Erik d-nii Rabega și Vrăbiescu, în Olandezul, d-nii Jean Atanasiu și Lupescu și în Daaland, d. G. Folescu. Lohengrin sub conducerea muzicală a d-lui Alfred Alexandrescu și cu o distribuție nouă.

Se vor mai relua în stagiunea actuală, „Regele Ysului” a lui Lalo cu tenorul Emil Marinescu în Milio, cu d-na Aura Niculescu în Rosan, d-na Snegine în Margared, d-nii Atanasiu și Săveanu în Varnak și d. Folescu în regele. Conducerea muzicală d. Alfred Alessandrescu. „Gianni Schichi” a lui Puccini cu d. Baziliu în rolul cântat anul trecut de d. Niculescu Basu și cu tenorul Marinescu. Ebreia a lui Hallevy sub conducerea muzicală a d-lui Pesione. Povestirile lui Hofmann de Offenbach cu vechea distribuție. „Bărbierul din Sevilla” și „Tosca” lui Puccini, care anul acesta va fi cântată pentru prima oară în românește.

Teatrul la București

TEAETRUL Național va reprezenta în stagiunea, actuală comedia „Mabelle et Mabelle” de N. Kirilescu, autorul comediei „Un Erou” jucată cu atât succes.

TEAETRUL Regina Maria va juca în stagiunea asta „Marchizul de Keith” de Wedekind.

A patra premieră a teatrului Regina Maria, va fi „O noapte în Iellaghin.”

TEAETRUL Caragiale va juca anul acesta piesa „Castelul Weterstein” de Wedekind.

TEAETRUL mic repetă „Figurantul” de Alfred Savoir. În rolul principal va apare d. Mișu Fotino, codirectorul trupei.

Evoluția modei

NICI când moda n'a fost mai capricioasă ca acum. Nu ne putem dumeri încotro mergem. Pe câtă vreme femeile cu părul tuns, cu gamba goale, cu rochia strânsă și scurtă, cu noile haine care tot mai mult imită haina bărbătească, se masculinizează, cel puțin în port.

tiști americani, care au adus moda pantalonilor largi la Oxford, din Los Angeles, și spuneți dacă nu pare că s'au îmbrăcat cu fuste lungi asemănătoare celor pe cari le purtau femeile acum zece ani.

Oare nu cu drept cuvânt un designer american, cu multă fantazie



Moda în anul 1927.

bărbaților li se pare că pantalonii nu sunt destul de largi și bluzele—sacourile—nu destul scurtate în talie. Priviți dela oarecare depărtare ilustrația noastră care reprezintă pe Allen Calm și Charles Gale, ar-



Moda la bărbați în anul 2000

a putut prevedea moda viitoare astfel după cum se vede în fotografia pusă în fața salvatorilor de azi?

Suntem incredințați că bărbații cu bun simț vor rezista tentativei de a-și face pantalonii caraghioși pe care o are moda de azi.



Modelele cele mai noi de blănuri pentru iarna 1927—1928



Pola Negri căsătorită de curând cu un prinț de rang mare Sergey Medivani.

Opera la București

OPERA la București va monta în actuala stagiune Thais de Massenet, Dama de pică a lui Tchaikovski și André Chenier a lui Umberto Giordano. Toate operele vor fi puse în scenă de d. Constantin Pavel.

OPERA Română anul acesta va produce baleta „Pantalonii” de Stravinski și „Nippes” de Bayer pe libretul cavalerului Pantazi.

Opera Română a angajat pe d-na Kaminska prima balerină a operii din Varșovia.

D-nii Vrăbiescu, Baziliu și Istrati acceptând condițiunile operii Române din București, au fost angajați.

Tenorul Marinescu a fost angajat la Opera Română din București. Tenorul Apostolescu n'a primit angajamentul oferit de operă.



D. RADU POȘTEA un valoros artist dramatic, nou angajat al Teatrului Național Clujan.

turnee, primul oraș în care se vor opri va fi Oradea, unde Teatrul și Opera vor da trei reprezentații și un matineu în fiecare săptămână și așa mai departe cu celelalte centre.”

D. Ioanovics, directorul Teatrului Maghiar din Cluj, căruia urma să i se atribuie și Oradea, a declarat că renunță la acel oraș în favoarea d-lui Erdélyi, spunând că nu poate lucra în atmosfera de ură ce i-au creiat-o ziarele maghiare din Oradea. Apoi a nile ale rile.

JOCURILE „REALITĂȚII“

Deslegările diferitelor jocuri ale Realității, se primesc la redacție, până la 10 Octombrie, cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 31, 32, 33 și 34 ale Revistei noastre, va primi un premiu de 1.000 (una mie) lei. Premiul al doilea e de 500 (cinci sute) lei; premiul al treilea de 300 (trei sute) lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor români.

Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor.

Premiile se vor distribui până la 15 Octombrie.

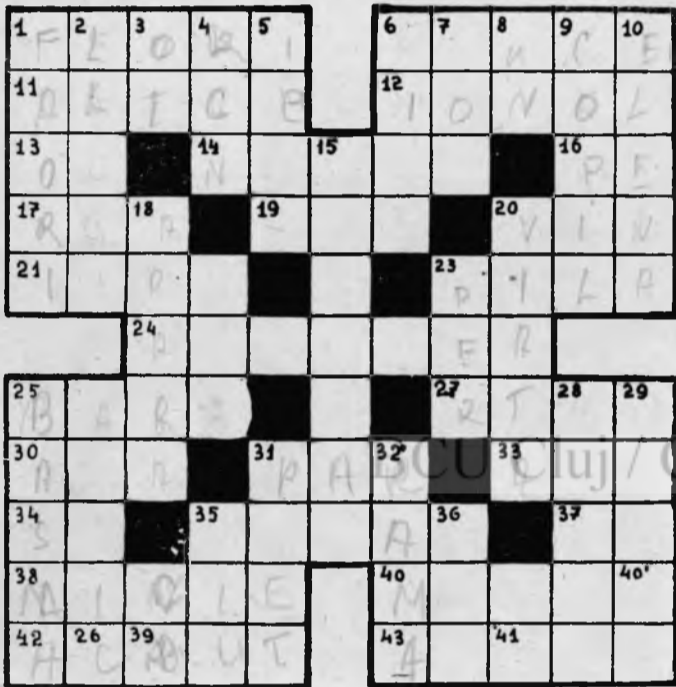
Bonul C.

Subsemnatul

trimit alăturat deslegarea jocurilor No.

Deslegătorii jocurilor noastre, sunt rugați să detașeze acest bon și să ni-l trimită în plic împreună cu deslegările. În acest fel vom putea ținea socoteală de notele fiecărui deslegător, la împărțirea premiilor.

Jocul No. 2. — Cuvinte încrucișate (12 puncte)



VERTICAL:

- Cresc.
- La pasări.
- Notă muzicală.
- Potrivit.
- Relief.
- Marcă de automobil.
- Nume de botez.
- Număr.
- Cei cari te înconjoară.
- Nume feminin.
- Mitropolit român.
- Insușire a hainelor.
- Existența noastră.
- Pentru latinește.
- Năframă.
- (de jos în sus) femei cuvivoase.
- Dramă antică.
- Nume de botez masculin.
- Sprijin.
- Legătură.
- Blagoslovenie dumnezească.
- Pronume.
- (de jos în sus) unealtă folosi-toare.
- (de jos în sus) semne matema-tic.

ORIZONTAL:

- La grădină.
- Oraș în Europa.
- La avion (plural).
- Nume de botez.
- Notă muzicală.
- In casă.
- Prepoziție.
- Potrivit.
- Dimensiune.
- Băutură.
- In religie.
- Unealtă la țară.
- Om politic în Spania.
- Demnitate în Turcia.
- Lichid folosit în uzul domestic.
- La teatru.
- Petrecere.
- In prezent (moldovenește).
- Notă muzicală.
- Muncitor.
- Udat.
- La drumul de fer.
- Negatie (2 litere).
- (3 litere dela dreapta la stânga) fluviu.
- Neplăcut la gust.
- Pește.

In loc de cronică cinematografică

Concurs fotogenic

Revista noastră institue un concurs fotogenic, vrem adică să cerem cititorilor noștri să aleagă dânsii dintre cititoarele noastre pe cea care e mai potrivită pentru studiu, pentru cinematograf.

Concurențele, acele doamne și domnișoare, care se succed apte și simt dorința să facă cinema, sunt rugate să ne trimită una sau mai multe fotografii caracteristice. In-

sofite de câteva rânduri, prin care să ni se arate intențiile și sentimentele care le însufleșesc.

Vom primi aceste fotografii în tot cursul lunii Septembrie. Vom publica apoi pe rând fotografiile trimise, împreună cu „motto“-urile însoțitoare, spre a le supune criticii cititorilor. Aceștia vor fi invitați după aceea să aleagă prin „vot universal și secret“ pe cea mai fotogenică, pe cea mai potrivită pentru kino.

Acestei alese revista „Realitatea Ilustrată“ îi oferă călătoria gratuită

până la Berlin sau Paris, (clasa II-a la tren și întreținerea timp de 15 zile) și angajament într-o casă de filme.

Doamnelor și domnișoarelor fotogenice, trimiteți degrabă fotografiile cele mai bune pe adresa revistei noastre. Dorim să contribuim la punerea în valoare a talenților și frumusețelor din țara noastră.

CUM A INȚELES...

Gospodina: „Nu ți-am spus să iei seama când laptele dă în foc?“

Servitoarea: „Ba da și e, tocmai șapte și jumătate.“

pe 5 mil.
vechii client
D. Gray a ridi-

umeri, și și-a continuat să vrut să cunoască nici munte) binefăcătorului său. Avotinei nevoit să plece nedumer-nios. Cele 5 milioane au



Joc No. 1 (6 puncte)

Punând câte trei bucăți laolaltă capătați siluetele a trei Politicani cunoscuți.



„Bonzo“ Realității joacă „Baba Oerba“

SUFLETUL LUI NICOLA SNYDERS

(Urmare dela pagina 7)

Bătrânul Nicola se ridică, și luă din locul unde-l închisese, cu o lună înainte, flaconul de argint, măestrit lucrat.

„Au rămas tocmai două pahare“ vorbi ea prin vis Nicola, scuturând încetinel sticla, aproape de urechea sa. O așeză pe masă, în fața lui, apoi deschise din nou registrul cel mare verde, căci îi mai rămănea mult de lucru.

De timpuriu o sculă pe Christina. „Ia scrisorile acestea, Christina, porunci dânsul, și după ce le vei fi dus la adresele lor, nu mai înainte, vei merge la Jean, îi vei spune că trebuie să-l văd, pentru niște afaceri“ O sărută și o lăsă să plece, cu părere de rău.

„Nu voiu lipsi multă vreme“, spuse Christina zâmbind.

„Nici o separație nu e prea lungă“ răspunse dânsul.

Bătrânul Nicola prevăzuse, că această treabă va merge greu. Jean era mulțumit și nu avea deloc poftă să redevină un tânăr dobitoc sentimental, doritor să se împovăreze cu o femeie fără un ban. Jean avea alte visuri.

„Bea, dragă băiete, bea, strigă Nicola cu nerăbdare, mai înainte de a-mi schimba gândul. Christina, dacă o iei de soție, va fi partida cea mai bună din Zaandam. Iată actul, citește-l și citește-l iute.“

Atunci Jean primi și cei doi oameni băură. Și o suflare de vânt trecu printre ei, ca și prima dată; și Jean își acoperi ochii cu mâinile, câteva clipe.

Făcu rău, căci, în aceste secunde, Nicola apucă actul, care era pe masă, lângă Jean. O clipă, după aceea, hârtia ardea în foc.

„Nu atât de sărac pe cât crezi? strigă vocea croncăitoare a lui Nicola, nu atât de sărac pe cât crezi! Pot să mai clădesc încă, pot să mă mai refac!“ Și izbucni într'un râs hidos și dansă, cu brațele lui descarnate, întinse în fața flăcării, de teamă ca nu cumva Jean să încerce să salveze dota Christinei, mai înainte de a se fi consumat.

Jean nu spuse nimic Christinei. În ciuda tuturor obiecțiilor, ea voi să se întorcă la Nicola Snyders, care o goni cu blestem. Dânsa nu înțelese. Singurul lucru limpede era că Jean îi revenise.

„Am avut un acces curios de nebunie, lămuri Jean, suflarea sănătoasă a mării îmi va înapoia simțurile.“

„Și pe puntea corăbiei lui Jean, dânsii contemplau vechiul Zaandam, care se ștergea la orizont.“

Christina plânse puțin, la gândul de a nu-l mai vedea niciodată; dar Jean o mângăie și, mai târziu, fețe noi făcură să uite pe cele vechi.

Iar bătrânul Nicola luă de soție pe d-na Toelast, dar din fericire viața sa, care se trecea toată spre a face rău, nu fu prea lungă. Mult timp după aceea, Jean povesti toată întâmplarea Christinei, dar aventura părea extra-ordinară, și Christina nu crezu. Dânsa se gândi că Jean încerca să explice astfel aceea lună stranie din viața sa, în care făcuse curte d-nei Toelast. Era de sigur foarte curios, totuși, că Nicola, chiar în aceea lună, a fost atât de deosebit, de el însuși.

Poate, se gândia Christina, dacă nu i-aș fi spus niciodată că-l iubiam pe Jean, nu și-ar fi reluat



Săptămâna sportivă

O. N. E. F. împotriva lui F. S. S. R.

De Dr. Erös

ÎNTRU federala Cluburilor sportive din România FSSR și între oficiul național de educație fizică (ONEF) există, de multă vreme, o luptă inversunată. Pricina acestei lupte nu e prea lămurită și noi socotim că motivele sunt mai mult de ordin personal sau de prestigiu. ONEF, care este oarecum un factor spiritual al sporturilor, ar dori să ajungă conducător efectiv al Cluburilor sportive și, dela sine înțeles, că federala sportivă se opune acestei încercări. Dintre cele două organe, unul probabil e de prisos. Desvoltarea sportului a făcut ca pretutindeni, fiecare ramură sportivă să alcătuiască o federală independentă, în care membrii să fie toate grupările care exercită același sport. Deasupra tuturor acestor uniuni, cum ar fi bunăoară în Ungaria MASZ, MLSZ, MUSZ, etc. se află o organizație superioară, care se străduiește să aplice principiile

diferitelor ramuri sportive rămânând factori decisivi numai uniunea respectivă. Se poate că această organizare se va realiza numai mult mai târziu, dar ea nu poate fi împiedecată. Ordine, ca cel din urmă al comitetului central, conform căruia Cluburile, care nu fac atletică, nu pot fi clasificate în categoria I, sunt exemple flagrante că FSSR nu vrea să deosebiască diferite ramuri sportive. Clubul, care face numai fotbal și se distinge în această sportivă, are dreptul să discute doar în chestiunile de fotbal. Să nu aibe dreptul să se amestece în chestiunile atletice. Ordinul comitetului central nu-l împiedecă dela aceasta, ci pur și simplu arată că nu are drepturile Clubului de clasa I, adică are mai puține voturi.

În lupta dintre ONEF și FSSR, cele mai multe dintre cluburi sunt în poziție de așteptare. Nici n'ar putea face altceva, deși lupta se



Echipe de football Morenska Slavia din Brunn, care a jucat la București în săptămâna trecută. Jos: o fază a jocului cu echipa Juventus.

educației generale sportive.

În România, situația în privința organizării este cât se poate de tulbură și nu poate rămânea multă vreme astfel.

Fotbaliștii nu vor tolera de sigur, nici din punctul de vedere al prestigiului lor, nici din punct de vedere logic, ca experții de box sau de spadă să decidă în problemele celorlalte ramuri sportive. Într-o chestiune de specialitate numai experții aceleiași specialități au dreptul să decidă și nici de cum, organizație eterogenă cum e comitetul central.

E adevărat că FSSR, la adunările generale anuale, încearcă să impună oarecare autonomie, secțiunile centrale de experți, ale unor ramuri sportive, totuși factor decisiv rămâne comitetul central, în care reprezentanții sunt oameni din ramuri diferite, la întâmplare.

Fără îndoială că lupta între ONEF și FSSR nu urmărește înființarea unor uniuni, pe grupări sportive, dar după părerea noastră rezultatul natural la care se va ajunge, va fi acesta. FSSR sau ONEF va trebui să devină pur și simplu o organizație de conducere și de directive, în chestiuni politice generale de sport, sau în chestiuni de educație fizică; în chestiunile speciale ale

dă și pe spinarea lor.

Credem că în scurtă vreme situația se va clarifica și oarecare ar fi cauza pentru care s'a iscat, rezultatul va însemna o clarificare a relațiilor, în viață.

SINGURUL eveniment sportiv mai important, în săptămâna trecută, a fost concursul athletic, pentru Cupa Carol, din Arad. Premiul a fost câștigat de către TAC, împotriva Clubului COLTEA. Cupa a revenit lui TAC mai ales datorită lui Peter, care a trecut din Cluj la TAC, și a învins în patru întreceri. Victoria lui TAC este meritul lui Peter, Fischer și Scheirich și dacă aceasta nu este prea măgulitor pentru vechii membrii ai Clubului, se poate spera că acest Club, care are un trecut frumos, nu va rămâne în urmă, în ce privește educația tinerilor.

Condițiunile permanent bune, în care a luptat Peter, dau speranțele cele mai frumoase și ne fac să așteptăm că, la întrecerile de campionat să îmbunătățească recordurile.

Animalele la Sport

OMULUI modern, într-o cât ar avea pretenții să fie socotit ca purtător de cultură, nu i-se cere numai să aibă o comportare potrivită și să vorbească cel puțin 3 limbi, el trebuie totodată să stăpânească toți termenii vieții sportive

va face atunci atletică ușoară, va văslui, va juca fotbal sau cel puțin se va obosi ca alții să se ducă Dumineca spre a privi cum alții se obosesc cu aceste.

Că există o străduință sportivă și printre animalele domestice nu este



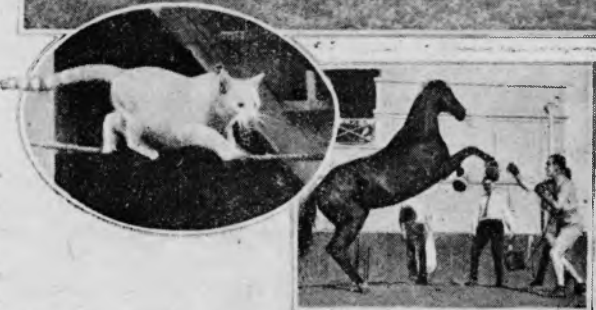
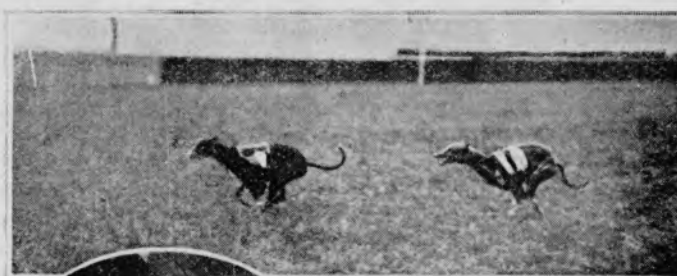
UN PARTNER DE UN GEN DEOSEBIT
FI, FANUL FOOTBALIST



și dacă e posibil să exercite singur un sport. Cine nu face exerciții de dimineață, la comanda întăritorului sau de radio, mărind și trupul în mod ritmic, și mult timp nu merge în toate felurile pe un cal bun, pentru ca mai târziu să conducă trăsura singur într-un tempo tot mai vite, și dacă după amiază nu bate mingea de tennis deasupra plasei cel puțin timp de două ore, iar seara nu străbate marea cu barca cu motor, nici nu se poate numi un om de societate. Dar se poate că

nici o mirare. Sunt printre ele foarte multe care s'au născut specializate pentru sport. Ogarul încă din timpurile cele mai vechi a fost crescut pentru iuteala. El e născut pentru alergarea pe distanțe lungi, și poate să concureze pe acest tărâm cu antilopa.

Lupte de cocoși se cunosc încă din secolul al 16-lea. Ele se sprijină pe instinctul natural combativ al cocoșilor, care poate fi mărit prin educație. Luptători buni au fost plătiți cu sume mari, și pe capul lor s'au încheiat pariuri însemnate.



Sus: Alergări de câini în Grünwald.

La mijloc: Cotoiul ca dansator pe frânghie.

La dreapta: Match de box între un maestru de box și un cal de circ.

Jos: Lupte de cocoși, un sport îngrozitor care arată cele mai josnice patimi ale oamenilor din sud.



atleții mai de seamă ai țării se prezintă la acest concurs. Termenul de prezentare e până în ziua de 22 Septembrie la d. Octav Luchide, București, Str. Traian 168.

Elefantul indian poate fi ușor învățat, dat fiind ascultarea și teama înăscută pe care o are, să îndeplinească ceea ce omul cere dela dânsul deși ca sportsman, pentru atletica ușoară nu pare deloc potrivit, totuși pentru fotbal se potrivește bine ca portar, pentru că cuprinde un spațiu mare. Maimuțele umane, mai ales cimpanzeii, învață ușor prin imitație. Dar probabil că nu este numai imitația care-i conduce, ci și o oarecare înțelegere pentru că reușesc atât de bine să exercite sporturile onenești. Ele știu să se folosească cu dibăcie de toate recvizitele. Ramura sportivă, pentru care au mai mult talent, este ciclismul. Cu picioarele lor care apucă, pot foarte ușor să săpăniască pedala și viața lor pe copac i-a învățat să fie echilibrul. De ce sunt educate exclusiv pentru box? Să se lase mai de grabă negrilor și maștrilor de box privilegiul de a scoate unii altora măselele. O maimuță bine educată e păcat să facă aceasta.



ATENT

„Hai dragă nevastă, pe partea asta a stradei sunt numai magazine de mode și tu știi, că doctorul te-a oprit dela orice tulburare.

SINCERITATE

NEVASTA: (în grădina zoologică în fața cuștei în care se găsește leul):

„Ce ai spune, când deodată s'ar rupe gratiile și leul m'ar sfâșia?”

— BĂRBATUL: „poftă bună!”

NU VREA NIMIC

Un flăcău tomnatic s'a logodit în sfârșit, contrar tuturor așteptărilor. Pe când prietenul său îl felicită, logodnica telefonează. „Ce vrea?” Intrebă prietenul.

— Nimic. Vrea numai să vin imediat acolo, să fac cum vrea ea, ce vrea și, când vrea dansa. Altminteri nu vrea nimic.

DUPĂ CĂLĂTORIE

A: „La început totdeauna mi se pare că timpul de concediu va fi nesfârșit de lung — și când e la înapoiere, atunci constat că a fost prea scurt!”

B: „...? Eu credeam, că tu n'ai fost plecat nicăeri, anul ăsta?”

A: „Eu nu; dar nevasta mea!”

MÂNDRIE PĂRINTEASCĂ

„Inchipuiți-vă, băiatului meu i s'a iertat o parte din pedeapsa de la închisoare, pentru că s'a purtat foarte bine.”

„Am spus eu totdeauna că băiatul ăsta își face cinste.”

FIINDCĂ N'A REUȘIT

„Ascultă dragă: eu nu înțeleg cum poți să îngădui, ca nevasta ta să povestiască prin vecini, că ea a făcut din tine un bărbat. Nu cred să auzi pe nevastă mea spunând așa ceva.”

„Nu. Dar am auzit-o cum spunea nevastei mele, că a făcut tot posibilul pentru asta.”

CU TOȚI SUNTEM EGALI?!

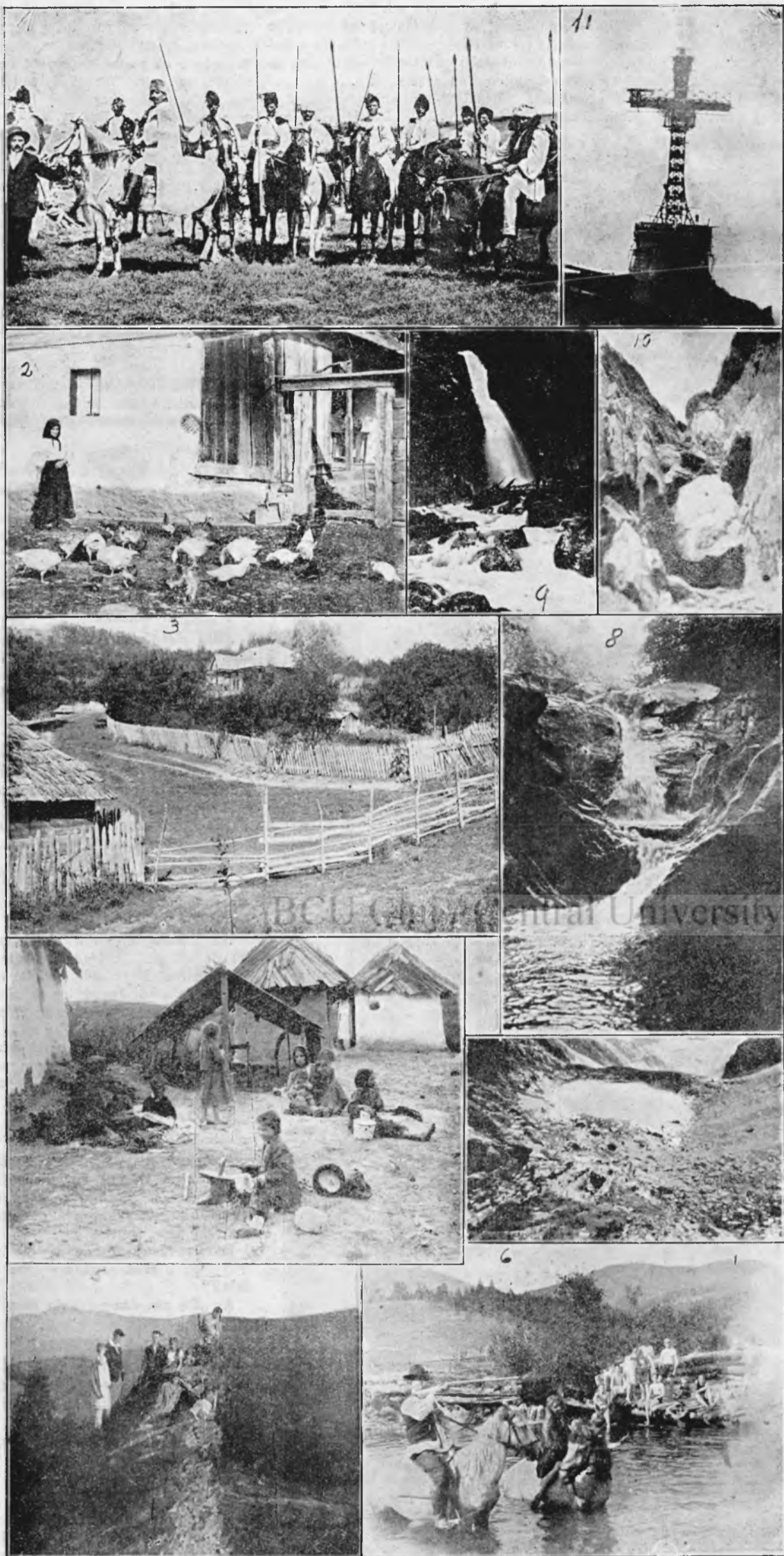
„Dar omul acela era un idiot!” „Tocmai de aceea n'ar fi trebuit să-l bați. Ai uitat, că un idiot este și el un om, la fel cu tine sau cu mine.”

CUNOȘTINȚE PROFUNDE

— „Atunci îți place Rossini? Ce părere ai despre „Bărbierul” său?”

— „Nu-l cunosc! Mă rad eu însumi.”

Concursul fotografic al „Realității”



1. Din serbările dela Blaj: Iancu și tribunii săi (fotografie premiată) și 2. La țară hrănind păsările dimineața. Fotografii trimise de Prof. Popa—Cluj. 3. Gospodărie în Argeș. Fotografie trimisă de Aurel Georgescu—Cluj. 4. Țigani la odihnă după amiază. Trimisă de Szanto Gergely—Păsăreni. 5. Piatra mare din Colibița și 6. Plaja din Colibița trimiso de Kebeley Bela. 7. Călșunul în Negoși și 10. Strunga Dracului din Negoși trimise de Constantin Țică—București. 8. În drum spre Omul, locul moara Dracului; trimis de Virgil Ionescu—Cluj. 9. Urlătoarea (Bușteni) trimis de Ignat Zoteanu—București. 11. Crucea de pe Caraiman (45 metri înălțime 10 metri postament, crucea făcută din fier) fotografie trimisă de V. Dumitrescu—București.

IMPOZITELE.

La Administrația financiară din Cluj se prezintă un industriaș dintr-un sat mai cu vază din localitate:

— „Domnule administrator, am venit să vă rog să-mi acordați un concediu de patru săptămâni!”

— „Ce am eu cu concediul dumitale?”

— „Păi de când cu nouile impozite, adăugate celor vechi nu mă simt cum toții pentru Dv.?”

PRICEPERE ARTISTICĂ

O doamnă însărcinează pe un pictor să facă portreul surorii sale. După ce s'au înțeles asupra mărimii și prețului, la plecarea buna gospodină își dă cu părerea: „Dar nu-i așa domnule pictor, că veți face tabloul frumos cu luciu, vreau să spun... să nu puneți culoarea așa gros cum se obișnuiește astăzi, pentru că atunci praful se așează așa de rău!”

DACĂ N'ARE CE-I TREBUIE

CLIENTUL: „Miam cumpărat ieri aici o carte, cât se poate de proastă”, povești pentru mari și mici „pe care vreau să mi-o schimbăți.”

LIBRARUL: „Și ce aveți de obiectat la cartea asta?”

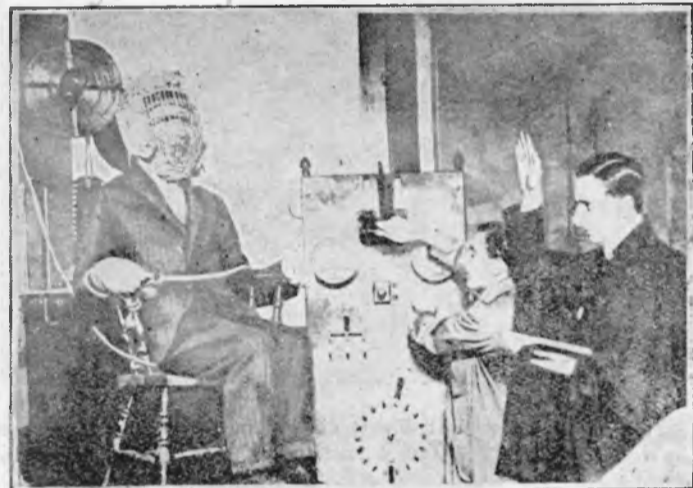
CLIENTUL: „Nu există nici o poveste într'însa, pe care s'o poți povesti nevastei, când vii noaptea târziu acasă.”

Din Toată Lumea



LEGATURILE ÎNTRE CANADA ȘI STATELE UNITE

Cu prilejurile inaugurării unui pod peste unul din râurile care izvorăsc dela Cascada Niagara, pod care face legătura între Canada și Statele Unite la Buffalo (statul New-York), prințul de Walles a ținut să asiste personal la festivitate. Ilustrația noastră arată pe prințul de Walles asistat de prințul George al Angliei, fratele său, în momentul când taie bariera reprezentată printr-o fâșie de pânză, între cele două țări. De cealaltă parte a barierei se găsesc vice-președintele Americii, Generalul Dawes, ministrul de externe d. Kellogg și Guvernatorul Statului New-York. Ilustrația de jos reporterii fotografici la festivitate. Printre ei și fotografii Realității.



Studentii Americani au dramatizat procesul și executarea lui Sacco și Vanzetti. Ilustrația noastră reprezintă scena executării așa cum e jucată de ei.



PEDEAPSĂ CURIOASĂ ÎN COSTA-RICA

Hojii necinstiții se pedepsesc în Costa-Rica în felul curios cum se vede în ilustrația noastră. Ei sunt ținși cu picioarele prinse cu lanțuri, în fața publicului, mai multe ceasuri pe zi.